

Carpații

Deposito legal: M-8.137-1958.

Director: Aron Cotrus †

REVISTA CULTURALA

Redactor: Traian Popescu

IN MEMORIA

LUI ION MOTA SI VASILE MARIN, CU PRILEJUL COMEMORARII A DOUAZECISICINCI ANI DE LA MOARTE
13 IANUARIE 1937 - 13 IANUARIE 1962

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e oare o binefacere sufletească pentru viața viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos?"

Ion Mota.—22 Noembrie 1936.

"Nu am făcut acest gest din disperare sau aventură, ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. Am făcut-o cu aceeași dragoste ca și cum ar fi fost vorba de Patria mea."

Vasile Marin.

EFFECTUL GRANDIOS AL REVOLUȚIEI NAȚIONALE SPANIOLE ÎN ROMANIA
MOTA SI MARIN CAZUȚI EROIC LA MAJADAHONDA
SI MARILE REPERCUSIUNI ALE MORTII LOR ÎN POLITICA ROMANEASCA

de PEDRO DE PRAT Y SOUTZO
Marqués de Prat de Nantouillet

La 13 Ianuarie 1962, se împlinesc douăzeci și cinci de ani de la moartea glorioasă la Majadahonda a lui Ion Mota și Vasile Marin.

Înainte de a vorbi de acești iluștri martiri ai idealului creștin și al concepției de Patrie, trebuie să arunc o privire înapoi în istoria celui nobil popor român, în mijlocul căruia am trăit mai mult de zece ani din viața mea.

Către sfârșitul anului 1933 Președintele Consiliului de Miniștri al Regatului României era unul dintre cei mai străluciți șefi ai Partidului Liberal, Dl. Ion Duca, cu care eram legat printr-o cordială prietenie. Printr-un decret disolvasc "Garda de Fier", provocând câteva incidente violente între poliție și membrii ei, în cursul cărora au căzut victime vreo douăzeci de legionari —denumirea derivând din primul nume al organizației care fusese "Legiunea Arhanghelului Mihail"— și ale căror cadavre au fost găsite plutind în apele lacurilor și râurilor care înconjoară Bucureștiul.

Eram în ajutorul Crăciunului în pline negocieri pentru încheierea unui important tratat comercial cu România și în ultimul moment se produsese o dificultate neașteptată care nu putea fi soluționată decât prin ordinul categoric al șefului Guvernului.

M'am dus imediat să vizitez pe Dl. Duca și acesta amabil a dat ordinele necesare. După aceea am rămas conversând despre diverse chestiuni politice interne și internaționale și l'am întrebat căror rațiuni răspundea decretul de dizolvare a "Gărzii de Fier", ale cărei idealuri nu mi-au apărut niciodată periculoase pentru siguranța statului. Președintele mi-a dat dreptate și mi-a afirmat că dela întemeierea acestei mișcări tinerești, ale cărui

(Urmează în pag. 2.)

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

de Blas PIÑAR

DOMNULE GENERAL, PRIETENI SI CAMARAZI
ROMANI SI SPANIOLI

SOLEMNITATEA care ne reunește aici are fără îndoială un aspect profund politic.

Acei care au convocat și acei care am venit să participăm la reuniune am făcut-o știind cu certitudine completă și absolută, că nu ne strângem a asculta un pur și simplu discurs necrologic, plin de laude indulate și de sentimentalism pentru niște prieteni cari părăsind țări îndepărtate au venit în țara noastră pentru a lupta și oferi supremul tribut al dragostei, murind exact acum 25 de ani pe câmpia Majadahondel.

Ne-am reunit aici pentru că ceace are importanță pentru noi și ceace este necesar să evidențiem, este vigoarea, enorma forță vitală a acestui fapt sublim care se actualizează încontinuu; se pare că vremea în loc să dea uitării acest fapt plin de adâncă semnificație în loc să-l ascundă, să-l ia din strălucire cu trecerea timpului, parcă l'a frământat, parcă l'a modelat, parcă a smuls faptului, care era piatra informă, nuanțele cele mai adânci, până acolo încât să-l prezinte oamenilor de astăzi, spaniolilor din 1962, ca pe o statuie care cu gestul și atitudinea să ne împingă a-i continua drumul.

Când revoluția națională spaniolă a împlinit pătrăruel ei de veac, Castellana, din Madrid s'a transformat în marele bulevard al Victoriei. A avut loc o mare defilare militară în care participau nobile promoții spaniole înbrăcate în uniforme militare și purtate de moderne care de luptă, părea că un nou Ruben înviașe și pe ton de salut semnală cortegiul.

"Vine cortegiul,
Se aud deja lîmpede sunetele trompetelor!
Săbia se anunță prin vii reflexe.
Se aude, aur și mătase, cortegiul Paladinilor!"

Dar înapoia acelei defilări militare demnă de profecția lui Ruben, venea altă defilare mult mai importantă, defilarea politică a celor 50.000 de camarazi cu bascurile lor roșii și cămăși albastre sau hainele civile de astăzi acei care după douăzecișicinci de ani veneau să justifice efortul militar și politic al cruciadei noastre, nu numai al revoluției din 18 Iulie, ci al întregii mișcări născută din acel 18 Iulie precum și Statul politic pe care l'a consacrat.

Acel tineret deacuma douăzecișicinci de ani, pe tîmpiele cărui sclipeau argintii primele fire albe continua defilînd și confirmînd printr'un autentic și categoric plebiscit popular, un sistem politic, care chiar dacă face și va continua să facă greșeli—cea mai mare imperfecțiune ar fi să ne speriem de propriile noastre greșeli—n'a împiedecat cu toate aceste greșeli marea țară a celor înfăptuite și bucuria de a fi și de a ne ști definitiv spanioli.

În acea defilare politică erau prezenți nu numai cei vii—supraviețuitorii, acei care depășind furia luptei înconșaseră cruciada, trăind—. Ca creștini credem în nemurirea sufletului, în sensul providențial al istoriei și în rolul morților salvați alături de tronul Atotputernicului. Ei bine, noi aveam certitudinea, convingerea, credința absolută, că în acea defilare militară și politică erau prezenți și morții, căzuți în luptă, acei care dăruiseră totul,

(Urmează în pag. 3.)

EFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE IN ROMANIA

idealuri de cinste, spiritualitate, religiozitate și patriotism admira, i-a acordat toată simpatia ba chiar în anumite momente sprijinul său material, dar că: "în ultimul Consiliu de Miniștri Dl. Titulescu a cerut, la exigentele Franței, imediată dizolvare a partidului și dat fiind alianța noastră cu această țară n'am avut ce face și a trebuit să procedăm la această dizolvare, în timp ce ziua următoare Ministrul nostru de Externe pleca spre Geneva... "mă dor mult incidentele provocate și moartea acestor tineri, căci după cum dumneata știți, suntem un popor pasnic și în viața noastră politică rare ori a curs sânge". Am reamintit Președintelui că, pentru a celebra semnarea Tratatului de Comerț, al cărui ultim obstacol îl înălțase el, va avea loc la Legatia Spaniei în ziua de 3 Ianuarie, un prânz oficial la care el era oaspete de

onoare. Președintele mi-a mulțumit pentru invitație, și ne-am despărțit felicitându-ne reciproc Sărbătorile Crăciunului.

În noaptea de 29 Decembrie către orele 10 seara Ion Duca, care fără nicio protecție polițistă se duse cu trenul să lucreze cu Regele, a fost asasinat în gara Sinaia de către un membru al "Gărzii de Fier".

Din motive care ar fi lung de povestit, soția mea, Dl. Serrat, secretarul Ambasadei și cu mine am fost printre primii care am ajuns în modestul apartament în care trăia Președintele și soția lui. Acolo am rămas aproape toată noaptea ba mai mult, în lipsa unei servitoare pe care o avea familia Duca și care ieșise să caute la o farmacie de serviciu medicamente pentru Doamna Duca leșinată, am fost eu cel care am deschis ușa când au sosit membrii guvernului.

Trebuie să adaug că, în casa Președintelui Consiliului, în ziua asasinării nu se găseau mai mult de o mie cinci sute de lei, circa 700,00 pst. actuale, și că prietenii au trebuit să ajute văduva până când Parlamentul i-a fixat o pensie.

Tragică moarte a unui om, a cărei cinste era nepătată, care simpatiza cu mișcarea legionară și care a trebuit ca șef al guvernului să semneze la presiuni externe dizolvarea ei, au răcit, credem că pentru totdeauna, admirația pe care o merita doctrina curată a Legiunii Arhanghelului Mihail.

Sosi însă 18 Iulie 1936 când cu întregul personal diplomatic, comercial și consular aflat sub ordinele mele am aderat la glorioasa revoluție națională, și mi-am dat seama de efectul formidabil produs în națiunea română de gestul nostru. Guvernatorul Băncii Naționale Române, colonia Sefardită Spaniolă și prietenii personali printre care pot cita pe Dl. Max Aușnit, au pus la dispoziția mea sumele necesare pentru menținerea serviciilor diplomatice și cele de informații militare și navale pe care a trebuit să le înprovizăm, datorită vecinătății Uniunii Sovietice, pe toată peninsula balcanică și în Turcia.

Zilnic voluntarii se prezentau cu sutele la reprezentanța noastră diplomatică, însă nu dispuneam de mijloacele necesare pentru a-i trimite în Spania. Autoritățile oficiale, inclusiv Direcțiunea Generală a Siguranței s'au pus la ordinele mele pentru a colabora cu serviciile noastre împotriva agenților roșii și a contrabandei de război, interpretând astfel sentimentul simpatiei populare.

Presă deasemenea, cu excepția celei de stânga, a fost în întregime cu Spania naționalistă. Pamfil Șeicaru de-zințersat a pus în serviciul cauzei noastre pana lui

măestră, ziarul de mare tiraj Curentul și alte două ziare mai mici, proprietatea lui, Ștefan Popescu deasemenea ziarul său Universul, cotidian de tiraj important.

Operațiunile militare erau urmărite de popor cu un interes extraordinar, în special eroica rezistență din Alcazarul din Toledo.

În a doua jumătate a lunii August, din motive de natură politică și sfatul de către un înalt demnitar al Curții Regale, m'am retras din București în Bucovina împreună cu familia și parte din personalul legăției, la o moșie situată numai la 60 Km. de Nistru, râul frontieră cu Uniunea Sovietică și în care de obicei petreceam vacanțele.

La două zile după sosirea noastră, am observat că pe un teren din fața grădinei casei mele se ridicase un fel de cabană, în care se instalaseră o duzină de tineri și un om mai în vârstă. Câteva nopți după aceea trebuind să ies pantru a face o vizită unor prieteni la o moșie vecină, am observat că grădina noastră era înconjurată cu sârma ghimpată și păzită în exterior de două sau trei santinele, cabana transformându-se în post de gardă.

Am întrebat pe vecinul meu, Baronul de Flondor ce însemna asta și acesta îmi răspunse: "Cum știți sunt Șeful Provincial al Gărzii de Fier care, cu toate că este dizolvată, trăiește legal sub numele partidului "Totul pentru Tară". Cabana a fost construită în mod spontan de legionarii mei, care voluntar veghează zi și noapte pentru siguranța ta și a familiei tale; seara pun sârmele ghimpate, iar dimineața le ridică pentru a evita astfel, dat fiind apropierea frontierei, un eventual raid sovietic.

O caldă îmbrățișare Baronului de Flondor și după aceea șefului echipei, a fost răspunsul meu. Mi-a trebuit mult să-i fac să accepte câteva sticle de vin de Jerez, ței făcuse datoria spuneau ei și nu meritau niciun fel de recompensă.

Câteva săptămâni după aceea Alcazarul a fost eliberat și am primit o scrisoare dela Generalul Principe Cantacuzino, șeful partidului "Totul pentru Tară", anunțându-mă că Legiunea a decis să ofere o sabie de onoare gloriosului General Moscardó, sabie al cărui mâner va fi lucrat de meșteri legionari și cu al cărei tăieș de oțel de Toledo el însuși luptase în timpul primului război mondial.

Sosi luna Octombrie și schimbările produse în cabinetul ministerial au făcut să dispară motivele politice care ne-au îndepărtat din București și ne-am întors în capitală.

M'a vizitat Generalul comunicându-mi că partidul a cerut și Capitanul Codreanu a acceptat, ca sabie de onoare să fie transportată în Spania de o comisie prezidată de el și compusă de Vice-Președintele Legiunii și cumnat cu Codreanu, Ion Moța, doctor în drept și distins avocat al Baroului din București; de către șeful provincial al Bucureștiului Vasile Marin, și cinci legionari aleși după activitatea fiecăruia în viața țării; un preot Sfântul Părinte Dumitrescu Borșa, un Diplomat, secretarul de ambasadă Principele Alexandru Cantacuzino (care ca și unchiul său Generalul, erau rudele mele); un avocat Bănică Dobre; un inginer Gheorghe Clime și un agricultor de asemenea avocat Nicolae Toth. După predarea sabiei Generalului Moscardó doreau să se încadreze și să lupte în armata spaniolă ca simbol al sentimentelor unanime ale Legiunii și ale poporului român. Am comunicat Guvernului nostru toate acestea și mi

s'a răspuns din ordinul Excelenței Sale Generalisimul Franco că vor fi admiși cu gradul pe care îl aveau în armata română.

La șase spre șapte Noembrie s'a lansat știrea că forțele naționaliste au intrat în Madrid, în ziua de șapte Noembrie avea loc în București adunarea Partidului Național Creștin (cămășile albastre) prezidat de marele poet Octavian Goga. Acesta mi-a comunicat că peste 200.000 de cămăși albastre vor defila prin fața legăției Spaniei strigând "Trăiască Spania Naționalistă" și mi-a cerut steaguri spaniole și prezența câtorva dintre colaboratorii mei în tribuna de unde el va primi defilarea.

Aceștia au fost Augustin de Foxă și Luis Beneyto. Defilarea a durat câteva ore prin fața rezidenței mele.

Moța și Marin la Casa Verde.

Din păcate la Madrid intrau în lupte în aceeași zi brigăzile internaționale.

Câteva zile și mai ales pentru organizarea voiajului, am păstrat contact zilnic cu Generalul Cantacuzino și delegația lui. Înfrățit data plecării sosi pe la mijlocul lui Noembrie 1936. I-am invitat la o masă frugală, dar frățească și înduioșătoare și ziua următoare au pornit prin Polonia spre Hamburg, iar dela Hamburg cu vaporul spre Lisabona și după aceea în zona Spaniei Naționale.

Trebuie să amintesc deasemenea, gestul altui legionar Principele Mihail T. Sturza în acel moment Ministrul României la Riga care și-a dat demisia din post și a plecat în Spania pentru a se înrola să lupte.

Din păcate la câteva zile după sosirea la Burgos a suferit o hemoragie care l'a obligat să stea o lună în spitatul provincial din Burgos, fiind respins apoi de către autoritățile militare din cauza sănătății subrede. Sosind la Salamanca și prezentându-se Excelenței Sale Șeful Statului Generalisimul Franco, Generalul Cantacuzino nu a fost admis ca luptător trecând în vârstă peste 70 de ani. Celălalt refuzară să intre cu gradele de Capitan, Locotenent sau Sub-locotenent pe care le aveau în armata română și s'au înrolat ca simplii soldați în Tercio, Batalionul 6, Compania 21 și au plecat pe front.

Detaliile morții lui Ion Moța și Vasile Marin sunt destul de cunoscute pentru a nu mai lungi această povestire, voi adăuga numai că Alexandru Cantacuzino cu o pușcă mitralieră defectuoasă pe care izbutise s'o facă să funcționeze, a pus pe fugă tancul rusec ale cărui grinde omorâseră pe cei doi eroi, faptă pentru care a fost înaintat la gradul de Caporal.

Moartea lui Moța și Marin la 13 Ianuarie 1937 a cauzat o adevărată comă în toată România, o furtună în care durerea se amesteca cu orgoliul că doi fii iluștri și-au dat viața pentru Dumnezeu și pentru o cauză care dacă în acel moment era a Spaniei, Români o considerau ca proprie, pentru că instinctul îi făcea să simtă că războiul din Spania era o cruciadă împotriva primului pas făcut de Moscova pentru cucerirea lumii prin comunism, în executarea testamentului lui Lenin care indica prim obiectiv peninsula noastră.

Această comă nu era numai sentimentală și patriotică, din potrivă a provocat o mărire și a dat o forță politică de necrezut legionarismului, făcând să tremure vechile partide democratice.

Când sicriile înfășurate în cele două drapele au sosit la frontiera română, au fost purtate într-un tren special aproape prin tot teritoriul național.

În marile orașe, în sate și în cătune, trenul era înghesat să se oprească din marșul lui triumfal pentru ca sicriile să fie acoperite de flori și de ramuri de brad.

(Urmează în pag. 4)

Generalul Cantacuzino Granicerul.

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

In ochii săi plini de admirație
Pe tine te-am reprezentat.

Această rasă latină care dispune de poezii excepționale
ca Vasile Alexandri, era firească să-i aibe în România,
deoarece acolo constăna originea sa identică cu noțiunea
națională.

Vasile Alexandri nu a fost numai un mare poet, ci și
un mare om politic, pătruns de iubirea de patrie. Participa
activ la frământările unificării Principatelor, la lupta
pentru independență și crearea Regatului fiind con-

Domnul Blas Piñar în timpul conferinței.

ving de necesitatea întregirii naționale care mai târziu
a făcut posibilă înfiptuirea României Mari.

În acest spirit dominat de efervescența conștiinței naționale,
Vasile Alexandri poetul decorat și premiat la
Montpellier de către un poet spaniol, se adresează colegilor
săi de Senat spunându-le:

"Patria română este o moștenire de cultură și onoare
lăsată nouă de părinții noștri și avem datoria s-o lăsam
nepătată și întreagă fiilor și nepoților noștri.

Astăzi Istoria României se prezintă cu paginile cărții
sale desfăcute; există pagini joshice dar multe altele de
măreție și demnitate. Ca senator român în numele patriei
mele smulg pentru veșnicie foile joshice și încep
să scriu pentru eternitate paginile măreției și demnității
naționale."

În acest spirit al marelui poet Vasile Alexandri — José
Antonio spunea că poezii sunt acei care răscoală popoarele —
a crescut acel adolescent care se numea Corneliu Zelea Codreanu,
născut la Iași, în Capitala Moldovei.

La terminarea războiului din 1914/18 s'au realizat patriile
mame: Basarabia, Bucovina, Transilvania și Dobrogea,
dar paralel cu această restaurare a unității geografice,
s'au smuls poporul român sufletul și spiritul, lăsându-l în
măinile politicienilor demagogico-democrați, fă-

când ca evreii care soseau din afară, să-și înmugescă
bogățiile țării, supunând și dominând autenticul neam
creștin românesc.

Fiu al unui profesor de liceu, văzuse pe tatăl său mobilizat
în războiul dela 1914-1918 și simțise nevoia să lupte alături,
cum au făcut-o ofițerii provizorii din Crucea noastră națională.

În contactul intim cu poporul său el simte profund
acea stare de răsvărire revoluționară și națională a neamului
lui și chiar din adolescență și mai târziu ca tânăr, începe
a milita în mișcările naționaliste și anticomuniste, în
acele mișcări care încearcă să restaureze cu unitatea
geografică a țării, unitatea națională și politică a
neamului său.

El se înscrie în micul grup politic al lui Constantin
Pancu din Iași — Moldova, grupul celui modest meseriaș
reparator de țevi și robinete, care pătruns de spiritul
tradițional al patriei chemase la luptă tinerii muncitori și
studenți din orașul său, formând gruparea "Garda Apărării
Naționale", în care adolescentul nostru Corneliu Zelea
Codreanu intră ca voluntar.

În ziua când în fabricile și atelierele Statului dela Nicolae
se declară greva generală comunistă, când 5.000 de
adversari înarmați până în dinți, crispați de ură se
concentrează în fabricile deasupra cărora ridicaseră drapelul
secerii și ciocanului urlând împotriva spiritualității
și istoriei României, tinerii Gărzii Apărării Naționale,
curajoși, trecând peste sfaturile celor prudenți, se prezintă
la administrația câșilor ferate, pun în mers o locomotivă
și înainteză pătrunzând în ateliere. Văzând drapelul roșu
cu seceră și ciocanul falsificând deasupra lor — ca și
cum ar aminti un episod care mai târziu urma să se
repete în Alcazarul din Toledo, Corneliu Zelea Codreanu
înainteză și se urcă pe scara de fier fixată pe zidul
fabricii și ajuns pe acoperiș smulge și așază jos drapelul
comunist înălțând pentru totdeauna drapelul tricolor al
României.

S'a produs un moment de stupefacție. În masa comunistă
vociferândă până atunci se produce o tăcere înspăimântătoare.
Corneliu Zelea Codreanu, acela care va fi mai târziu
Căpitanul și fondatorul Legiunii Arhanghelului Mihail,
coboară liniștit și solemn ca un semizeu mitologic
traversează cu revolverul în mână acea masă tăcută
de dușmani stăpânită de ură, de frică și de admirație.

Acesta era Corneliu Zelea Codreanu, care mai târziu
înfiptează Asociația Studenților Creștini și străbate cu
ei străzile Iașului cântând acel imn de neuitat — Studenții
creștini din România Mare. Acesta este tânărul care intră
în Liga Națională Creștină a profesorului A. C. Cuza și
el este înfiptăc acela care după ce este închis în închisoarea
Văcărești din București, în urma unei viziuni la icoana
venerată în mănăstirea închisorii, consideră că a sosit
momentul de a întemeia o mișcare politică proprie — Liga
Arhanghelului Mihail — care, din icoana unde apare
stăruind balaurul, îl inspiră și parcă zice tinerilor
studenți ai României că numai în bătălii, în lupte și în
război poate triumfa spiritul național asupra teribilor
dușmani ai patriei.

Acesta este Corneliu Zelea Codreanu, omul care în momentul
când își propune inițierea acestei mișcări politice spune:
"un sef trebuie să aibă înainte de toate o mare credință,
imensă credință și o atracție magnetică care să fie
capabilă să sugestioneze masele, cărora trebuie să se dedice
cu un spirit ca acel formulat de el însuși la sfârșitul
unui proces, într-o publică și solemnă declarație:

"Domnilor Jurați, onorat Tribunal, popor al patriei mele,
am jurat să servesc Neamul meu și-l voi servi până la sfârșit"
și așa a făcut-o și-a servit Neamul până la sfârșit,
atunci când a înfiptăc Legiunea Arhanghelului Mihail și
atunci când a desprins acel grup numit "Garda de Fier"
și atunci când cu tinerii văcărești apare în viața publică
a Bucureștilor și a României cu personalitate politică
definită și atunci când pînă în prezent contactul cu masele,
când pleacă în Transilvania și cucerește masele de țărani
și oameni de munte, când restaurează sensul istoriei
românești invitând populația creștină a României să
rămână credincioasă tradițiilor străbune.

Acest tânăr în cămașă verde sau în costum național
țărănesc, electrizează masele pentru că le servește un
imens ideal și grupul "Văcăreștenilor" crește din ce în
ce mai mult, până în acea zi de neuitat 24 Iulie 1927 când
la Iași, în căminul studențesc, la orele 10 noaptea se
constituie Legiunea și ceva mai târziu în Noembrie al
aceuiaș an, cu prilejul sărbătorii ortodoxe a Arhanghelului
Mihail, se face, tot în cămin, depunerea jurământului.
S'a adus pamant din toate colțurile României și mai
ales pamant din regiunile pe unde a trecut Mihail Viteazul,
primul unificator al României. Unul câte unul apar
membrii celui restrâns grup al fondatorilor și pronunță
jurământul, în primul rând să rupă și să înfrânge egoismul
carnil, să trăiască în sărăcie și să lupte până la moarte
pentru cauza crucii și cauza Neamului.

Jurământul din 1927 se încadrează într-un mare manifest
adresat poporului român în anul 1930, când Garda de Fier
era amenințată de imediata dizolvare.

(Urmează în pag. 6.)

acei care muriseră în Brunete, în Belchite, în Alcazar, în
Oviedo și bineînțeles morții români dela Majadahonda.
Erau prezenți Ion Moța și Vasile Marin, erau acolo îm-

plîind ceace pentru veșnicie ei însăși profetizaseră în
crezul lor legionar, ceace Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu
spunea în acel prolog care prefătează cartea lui "Pentru
Legionari".

"Legionarii nu mor. Drepti, nemîșcați, nelînvîși și ne-

muritori, privesc pururea biruitori la toate svărcolirile
urii neputincioase..."

Eu vreau ca voi, soldați ai unor alte orizonturi romă-

nești, citind aceste amintiri să recunoașteți în ele pro-

priul vostru trecut și să vă aduceți aminte de luptele
voastre. Să rețineți suferințele îndurate și loviturile pri-

mite pentru neam. Să vă umpleți inimile de foc și de
hotărîre în lupta grea și dreaptă, în care v'ați înleștat
și din care avem ca toți porunca de a ieși: biruitori sau
morți.

La voi mă gândesc când scriu. La voi acei care va tre-

bui să muriți, primind cu seninătate strămoșilor Traci,
botezului morții. Și la voi acei ce veți trebui să pășiți peste
morți și mormintele lor, ducând în mâinile voastre, stea-

gurile triumfătoare ale României."

Așadar Ion Moța și Vasile Marin fără adăpostul fizic
al corpurilor lor, erau prezenți cu sufletul și cu spiritul
lor în acea mulțime compactă și pestră defilând alături
de camarazii care validau pentru totdeauna sistemul po-

litic spaniol. Spiritul și suferințele nemuritoare ale dragilor
noștri români Ion Moța și Vasile Marin erau prezente
acolo purtând două drapele — drapelul verde en zăbrele
negre, simbol al suferinței și al speranței, insignă a bă-

trănei voastre Mișcări Legionare și drapelul tricolor evo-

când pe Mihail Viteazul și pe Ștefan cel Mare, emblemă
a României Mari.

Uneori sunt îmbrăcate în mister schemele providen-

țiale ale istoriei, conținând mari capitole pe care le vom
deveni în cursul acestei reuniuni, privind relațiile și
prietenia dintre Spania și România.

Prima întâlnire a Spaniei cu România s'a produs chiar
în faza întemeierii.

Ramon Bastera a scris că Spania a fost unica provin-

cie creștă de Roma, care mai târziu a lărgit hotarele im-

perului roman. Tocmai această Spanie provincială este
acea care într-o zi în mâinile împăratului Traian, nă-

scut în Italia, ajunge cu trupele ei, cu legiunile Imperiu-

lui, până în Asia și acolo cucerește poporul dac — după
acel epic episod al Regelui Decebal care văzându-se în-

vinș se sinucide cu toți războinicii lui într-un suprem și
patriotic gest. — întemeiază pentru totdeauna acea pro-

vince latină pe malurile Dunării, în estul european.

Această patrie spaniolă născută din Imperiu și din Roma,
trimite mândră mai târziu Traianul Occidentului — Piza-

rrro, Almagro, Jimenez de Quesada, Hernán Cortés, pen-

tru a da viață noilor state ale Americii spaniole și așa
prin această Spanie născută din Roma s'a produs și des-

voltat o vastă comunitate umană cu aceleași afinități
spirituale și de limbă dela tărmlurile Pacificului și până
la malurile Dunării.

Această operă a Spaniei înfiptăc de acel străvechi
împărat Traian nu este uitată de Români care venind
în Spania merg în pelerinaj la Italia sau la Sarmisegetu-

za spaniolă Numancia.

Dar acest mare și fericit împărat Traian, trăsnet de
moarte, ilustru fiu al patriei, onoare a Spaniei, în fața
cărui se cutremura mnt pământul în răsărit, scrie abia
primul capitol istoric al prieteniei dintre România și
Spania.

Au trecut ani, au trecut secole, și lată că în Provența
franceză apare un curent de renaștere și interes pentru
limbile latine. Frederic Mistral convoacă într-o mare adu-

nare scriitorii și poezii poporului său și pe al celorlalte
popoare de limbi latine, reunindu-i în a doua jumătate
a lunii Mai 1878, la jocurile florale din Montpellier, la
care Cataluňa participase anticipat prin fenomenul cu-

noscut ca "renascența" catalană.

Ca în stătea alte ocazii oferite de istorie, servind ca
punte de legătură între Spania și rasa latină, Cataluňa
prin poetul spaniol Quintana, oferă o cupă de argint care
este dăruită ca premiu unui mare poet român, Vasile
Alexandri pentru poema intitulată "Cântecul gîntei lati-

ne", care începe cu versurile:

Latina gîntă e regină
Între-ale lumii gînte mari;
Ea poartă'n frunte-o stea divină
Lăcînd prin timpul seculari.

Și continuă convocînd în fața tribunalului istoriei și
al judecării lui Dunurezu, toate rasele din lume, ter-

minînd:
În ziua cea de judecată
Cînd, față'n cer cu Domnul sfînt,
Latina gîntă ar fi întrebată
Ce a făcut pe-acest pămînt,
Ea va răspunde sus și tare:
"Oh! Doamne'n lume cît am stat,

Președintele și Comitetul de conducere al Asociației "Amicii Majadahondei" prezintă conferința Domn. Blas Piñar.

Aspectul sălii Camerei de Comerț din Madrid, cu prilejul conferinței domnului Blas Piñar.

"În acea defilare Moța și Marin erau prezenți!"

În fiecare gară clerul psalmodia rugăciunile morților, și când trenul s'a apropiat de București, Guvernul tremura și îi era frică că "Garda de Fier" ar putea prelua puterea numai cu aceste două coșciuge.

Situația reprezentanților glorioși noastre Revoluții Naționale era destul de delicată. Regele și Guvernul ne ajutau în oarecare măsură, dar pe de altă parte stăruirea noastră putea să incline cu o greutate de necrezut balanța politică în favoarea Legiunii.

Pentru a evita manifestări violente și eventuale ciocniri cu poliția, am rugat pe Codreanu și pe Generalul Cantacuzino ca să nu dea înmormântării caracterul po-

EFFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE IN ROMANIA

litic pe care îl temea Guvernul și amândoi mi-au dat cuvântul că ordinea publică nu va fi deranjată, adăugând că poliția nu este necesară să apară pe străzi, pentru că se vor ocupa de menținerea ordinii, cămășile verzi. Probabil pentru a reduce aglomerarea publicului pe străzi, Guvernul a fixat primul parcurs al cortegiului

de la Gara de Nord, la Biserica Sfântul Ilie Gorgan, la ora două după amiază, oră în care în mod obișnuit populația Capitalei lua masa de prânz. Cu toate acestea, dintr-o populație de opt sute și ceva de mii de locuitori, peste șase sute de mii de persoane acopereau până la refuz trotuarele străzilor pe unde urma să treacă cortegiul, și cari la trecerea camionului, acoperit de brad și transformat în car mortuar, tras de patruzeci de legionari în formație de cruce, acopereau zăpada cu ramuri de brad și flori.

Am prezidat înmormântarea, Corneliu Codreanu, Ge-

Onor vagonului mortuar.

Ingenunchiați pe tot parcursul trenului mortuar.

Cu noi este Dumnezeu.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu și Ambasadorul Spaniei, Marchizul de Prat y Nantouillet, așteptând trenul mortuar în gara de Nord.

Multimea așteptând în fața gării de Nord din București, sosirea trenului mortuar.

Ultim popas în drumul spre vecinicie.

Prin Moarte, spre înviere.

Cruce ste...

Ambasadorul Spaniei Marchiz Prat de Nantouillet, Căpitanul și Generalul în gara de Nord.

Drumul spre vecinicie
(Urmasul în pag. 5)

neralul Cantacuzino și eu, urmat de colaboratorii mei în uniforme falangiste și de cei cinci legionari din Tercio, supraviețuitori, printre care apărea urșul Nicolae Totu cu brațul în eșarfă din cauza rănilor primite în luptele dela Las Rozas.

Politia s'a retras după cum se convenise și serviciul de ordine era asigurat de batalioane de "Cămași Verzi", fără a se înregistra nici cel mai mic incident. Linștea era întreruptă numai de planșetele femeilor și când poporul recunoștea grupul de falangisti și legionari, de strigătul "Traiască Spania".

Am observat și îngăduși-mi să dau acest mărunț detaliu personal, că Alexandru Cantacuzino tremura de febră și frig, sfârșit de oboseala voiajului; mi-am scos perina de uniformă și i-am pus pe spate.

Împ de 48 de ore sicriele au rămas depuse pe catafalc în biserica Sfântul Ilie Gorgani, unde garda de onoare compusă din spanioli, români precum și personalități din alte națiuni, se schimba din oră, în oră. Înaintea acestor sicrie a defilat toată populația capitalei române și multă lume sosită din provincie.

După un ultim serviciu funebru, cortegiul a pornit în drum spre Casa Verde, în împrejurimile Bucureștiului unde era sediul Legiunii.

Din nou am prezidat înmormântarea și am mers prin zăpadă mai mult de 8 Km.; din nou mulțimea a acoperit până la refuz parcursul, exact că în ziua sosirii sicriilor, între delegațiile mișcărilor politice asemănătoare lui aduc aminte de colonelul polonez, mai târziu general și eroic apărător al Varșoviei-Bor Komarowski.

Trebuia să traversăm cartierul muncitorilor dela căile ferate române printre al cărui locuitori erau mulți socialiști și comuniști. Toți erau pe stradă cu capetele descoperite și nici un strigăt discordant nu a rupt tăcerea procesiunii.

Ajunși la Casa Verde, după o scurtă slujbă religioasă, Codreanu a pronunțat un scurt discurs de despărțire preamărind fapta lui Moța și Marin.

La rândul meu, am rostit câteva cuvinte evidențiind eroicul sacrificiu al acestor doi români generosi căzuți sub steagul nostru pentru Dumnezeu și Spania și am dat strigătele de nigoare la care au răspuns zeci de mii de

EFFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE IN ROMANIA

mărturisito, că nu sosise momentul pentru el, Mișcarea lui nu era încă preparată pentru preluarea puterii și cadrele ei nu erau suficiente de mature.

Cu toate acestea după înfăptuirea cu Național-Creștinii (în care am insistat energic), a oferit lui Goga sprijinul lui și acesta a format Guvernul la începutul lui Ianuarie 1938, cerând dizolvarea Camerelor a căror alcătuire nu-i da posibilitate de guvernare.

Goga decis s'o la înaintea celorlalte puteri balcanice cu care eu tratam recunoașterea "de facto" a Guvernului nostru, obținută deja din partea Iugoslaviei în Octombrie 1937 și îmi declară, când l'am felicitat după depu-

nera jurământului ca Președinte al Consiliului de Miniștri, că unul din primele acte în politica externă va fi recunoașterea "de jure" a Guvernului din Burgos și ruperea relațiilor cu cel din Valencia.

Cabinetul Goga dură numai o lună, fiind atacat de partidele liberal, național țărănesc și mai ales de masonerie și de finanța judeo-română și internațională, sprijinită de camarila Doamnei Lupescu, pe motivul caracterului rasist al partidului lui și al sprijinului dat Guvernului de către Mișcarea Legionară.

La 11 Februarie când era redactat și gata de a fi semnat promisiul decret de recunoaștere, Regele a cerut demisia lui Goga.

În urma acestei neprevăzute demisiuni s'a format revoluționarul cabinet "național" prezidat de bătrânul Patriarh al bisericii ortodoxe, Miron Cristea, cu vice-președinți fără portofoliu, toți foști Președinți de Consiliu, mai puțin Manili și Goga care s'au refuzat. A fost înscăunat din nou cu Ministerul Interioarei Armand Călinescu, național țărănist de stânga, credincios al camarilei favoritei Regelui, chior, cu ochii mascați de un monoclu negru; Educația Națională a fost încredințată profesorului de limbi române dela Universitatea din Iași, al cărui nume nu mi-l amintesc, socialist de extrema stângă, iar la Muncă a fost numit crypto-comunistul Raica, care și-a scos masca după ocupația sovietică și este astăzi un proeminent al guvernului comunist.

Acest conglomerat trebuia, în principiu, să prezideze noile alegeri parlamentare, dar atacat de toate partidele, în forma lui primitivă a durat puțin; vice-președinții și câțiva miniștri și-au dat demisia, formându-se alt guvern mai omogen către sfârșitul lui Februarie și prezidat tot de Patriarh.

Trebuia să mă întorc puțin înapoi și să fac aluzie la un capitol anecdotic care este o dovadă în plus a consecințelor Cruciadei noastre, în politica internă românească.

La puține zile după formarea ministerului Goga au sosit decorațiile, Crucile roșii ale Meritului Militar și Crucile de Război acordate postum lui Moța și Marin, medaliile Suferinței pentru Patrie, pentru părinții și vădu-

Ion Moța, Vasile Marin... Prezenți!

Banica Dobre, Alex. Cantacuzino, Preot Dumitrescu Borsa, Ing. Clime N. Totu.

Elita Legionară.

Supraviețuitorii echipei din Spania.

Chemarea cea mare.

Cortegiul mortuar coborând Calea Victoriei spre Biserica Ilie Ghorghani.

guri. Sau cântat imnurile respective și s'a defilat în coloană de onoare prin fața sicriilor, deschizând defilarea falangistilor și cei cinci legionari din Tercio.

Câteva săptămâni după ceremoniile înmormântării lui Moța și Marin, în mijlocul atmosferei de intensă nervozitate politică produsă de brusca demonstrație de forță a Legiunii și de extraordinara simpatie a majorității poporului, m'a vizitat Dl. Jean Pangal, președintele consiliului suprem al masoneriei de rit scoțian, bun prieten al meu, declarându-mi că dat fiind atitudinea organizațiilor masonice spaniole și a majorității celor din țările democratice cu privire la Cruciada Spaniei, s'a gândit să propună supremului consiliu dizolvarea lui. Mi'a cerut părerea, care a fost de bună seamă afirmativă.

În Mai sau Iunie 1937, în prezența Regelui, a Patriarhului bisericii ortodoxe și Arhiepiscopilor mitropolii, catolic latin și catolic unit, Dl. Pangal a pronunțat solemn dizolvarea masoneriei pe care o prezida și a scos în vânzare "lojile", lucru pentru care a fost anatemitizat de frații săi din alte țări.

Nu s'a întâmplat același lucru, bine înțeles, cu masoneria Marelui Orient, în "lojile" cărora dominau elemente de stânga și evreiești și la care poate că au aderat transfugii de rit scoțian, în desacord cu dizolvarea și cari camuflați în ele așteptau să le "sosească ceasul" și sprijinul lojilor străine care nu le-a lipsit mai târziu.

Tensiunea politică era în continuă creștere, popularitatea "Gărzii de Fier" și acțiunea de pătrundere în masa țărănească într-o țară 90 % agricolă, luase proporții neașteptate care păreau că cresc în raport cu victoriile care încoronau steagurile noastre.

Parlamentul era în plină furtună, interpelările liberalilor de stânga și socialistilor, împotriva prezenței la înmormântarea lui Moța și Marin, a Ministrilor Germaniei, Italiei și al Însărcinătorului de Afaceri al Portugaliei, continuau violente.

Am avut onoarea ca un senator aristocrat, dar simpatizant al Frontului Popular Francez, să prezinte o moțiune de neîncredere în guvern pentru că a autorizat defilarea pe străzile Bucureștiului a reprezentanților unei puteri răzvrătite purtând uniforme totalitare (al cărui șef utilizează la automobil steguleț cu culorile rebele și a refuzat să predea Legația legitimului reprezentant al guvernului republican) înconjurați de români denesmenți purtând uniforme străine și rebele, și a terminat discursul cerând expulzarea mea și a colaboratorilor mei din România.

Guvernul Liberal prezidat de Tăărăscu terminându-și legislatura de patru ani, a convocat noi alegeri parlamentare în luna Decembrie, în care "Garda de Fier" a câștigat multe locuri, fără a avea însă o majoritate care să-i permită a guverna și se credea că Regele Carol II va oferi puterea lui Codreanu sau unei alianțe Goga-Codreanu. Ultimul însă însă se se înțelegea și mie mi-a

vele lor, precum și Decorațiile acordate legionarilor supraviețuitori.

Atmosfera era atât de încălecată de violența propagandei electorale, încât am considerat că este mai potrivit să amân predarea lor solemnă până după alegeri, conștient cum era corect cu înțelegerea Regelui Carol.

Într-o dimineață, nu îmi mai aduc aminte dacă la sfârșitul lui Ianuarie sau în primele zile ale lui Februarie, Dl. Călinescu m'a rugat să mă duc să-l vizitez la Ministerul de Interne, și cu cea mai mare sinceritate mi-a expus gravitatea situației interne în ajunul alegerilor și mi-a cerut politicoasă, dar hotărât, să nu fac nimic ce ar putea da victoria "Gărzii de Fier". Am răspuns că "rugămintea sa mă surprinde deoarece ca diplomat de carieră știu că prima noastră datorie este de a nu ne amesteca în politica internă a țării unde suntem acreditați și că simpatia mea pentru legionarii care au luptat pentru Patria mea era naturală și că prietenia mea cu unii dintre ei, nu poate deranja cu nimic Guvernul și nici avea caracter politic electoral".

Mi-a replicat, "Dumneata o crezi așa și respect sentimentele dumneata naturale, dar ea Ministeru de Interne pot să vă spun că un gest, sau câteva vorbe din partea dumneata ar da o majoritate de 200 până la 400 de mii de voturi legionarilor și Camera Deputaților va fi "verde".

—Domnule Ministru, i-am răspuns surâzând, nu-mi apune că se fi un Warwick și că pot decide soarta alegerilor. Dumneavoastră glumiți.

—Nu glumesc, niciodată n'am fost mai serios ca acum, nimeni mai bine decât dumneata nu și-a putut da seama că războiul din Spania a avut în țara noastră o repercursiune extraordinară, ca și moartea lui Moța și Marin și îmi pare rău că sunt obligat să vă spun, acum, când studiem recunoașterea Guvernului dumneavoastră, că dacă dumneavoastră nu-mi dați cuvântul de onoare că nu veți interveni în alegeri în favoarea Legiunii, privilegiile și stima pe care Majestatea Sa vi le-a păstrat din August 1936, vor înceta și ne vom vedea obligați să vă rugăm a abandona România, cease cred că nu ar fi avantajos cauzei pe care o apărați... și nu fac caz de svornurile care ajung la urechile mele, că în Legația dumneavoastră vin legionarii pentru a primi dispozițiile și fondurile pe care le trimite Generalul Franco.

Am râs din nou și i-am spus:

—Pentru Dumnezeu, Domnule Ministru nimeni nu a venit în casa mea pentru a primi ordine și cu atât mai puțin bani. Generalul Franco are alte preocupări actualmente decât politica internă românească. Cât despre fonduri, sunt câteva luni abia de când am putut primi din Spania strictul necesar pentru a trăi modest, așa că puteți fi liniștiți. Niciodată nu am făcut și nu voi face nimic care pote să fie considerat ca un act de inamicitate

(Urmează în pag. 7.)

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

"Români, o Românie Nouă nu poate ieși din culsele partidului, după cum România Mare n'a ieșit din culsele politicianilor, ci după câmpurile dela Mărășești și din fundul văilor bătute de grindina de oțel. O Românie Nouă nu poate ieși decât din luptă. Din jertfa fiilor săi. De aceea nu politicianismului mă adresez astăzi. Ci ție Soldat. Înaltă-te. Istoria te cheamă din nou! Așa cum ești. Cu mâna ruptă. Cu pieiorul frânt. Cu pieptul cunșit. Lasă-ți pe neputinice și îmbeaci să tremure. Voi dați lupta cu bărbăție."

În după amiază dușmanii ne copiează și politicianii ne vând. Români strigați cu înfrigurare ca pe potecile munților în cursurile de furtună: Patria! Patria! Patria!

Și cu acel triplu strigăt oamenii lui Codreanu se avaria în cea mai teribilă luptă politică pe care a cunoscut-o istoria română și sunt persecutați, închiși în închisori, ferecați și asasinati.

Acel grup de trei ori dizolvat, reapare în vista publică sub diverse denumiri.

Grupul Corneliu Zelea Codreanu, care are ca steag și simbol drapelul verde cu gratiile negre și cărui după dizolvare i se substituie celălalt grup politic "Totul pentru Tara" prezidat de Generalul Cantacuzino. Însă Garda de Fier, Legiunea Arhanghelului Mihail, nu e numai un grup de oameni care ei înșiși se denumesc "nebuni". Este o operă serioasă bazată pe o doctrină și cu un țel bine definit de realizat, actiunea și doctrina mișcării politice pe care Codreanu o conduce și al cărei șef suprem este.

Această doctrină are principii fundamentale dintre care primul este credința.

"Credem cu toată țara în Dumnezeu și în Isus Christos și cu cât dușmanii ne vor isbi mai greu, cu atât va fi mai cunoscută credința noastră nestăruată în salvarea oamenilor. Noi suntem gata de a suferi pentru Christos și pentru Neam. Suntem gata a lupta pentru cruce. Credem că Dumnezeu este alături de noi și că luptăm pentru dreptatea României."

De aceea mai târziu când Codreanu a fost închis la Jilava și scrie impresionantul Jurnal, în care el de zi noapte încercările lui, când sosește săptămâna Patimilor și noaptea Inverii, el care se găsea singur într-o hruță întunecată, cu oasele pătrunse de umezeală cu gura spânzilită de durere și abia putând întredeschide ochii, roagă pentru prima dată pe seful închisorii să-i trimită o lumină, pentru că dorea ca în noaptea sfântă a Inverii spiritul lui să fie alături de cel al Bisericii... și așa când bărbații și femeile din România erau străși în jurul luminării care anunta lumii Învierea lui Christos, la fel în întunericul închisorii, în celula umedă și neagră a are o mică lumină care-l unea de soarta camarazilor lui români.

Acesta era Corneliu Zelea Codreanu, omul credinței, omul care apăra Biserica și altarele ei, omul care vorbind de mișcarea lui politică spune: "noi cei din Mișcarea Legionară credem că satisfacțiile pe care șefii politici trebuie să le dea sprijinitorilor lor nu trebuie să fie numai satisfacții pompoase și pământești, ci mai presus de toate satisfacții sufletești. Trebuie să facem ca poruncile Sfântului Duh să se suprapună și să domine porțile cărnil și dacă mișcările politice din lume se mulțumesc să dea sprijinitorilor simple satisfacții pământești, Mișcarea Legionară își propune să creeze un om nou, omul unei mari și profunde vieți interioare."

Aceasta este Mișcarea Legionară pătrunsă de credință, care și începe legămintele invocând numele și prezența Domnului Dumnezeu nostru. Însă alături de această încredere și credință în Dumnezeu și de această radicală vocație creștină, spirit de aseritate, de sacrificiu permanent, de post și înfrânare a poftelor cărnil, stă și încrederea în Neam. Mișcarea lui Codreanu are un sens teologic al neamului de neam, neamul nu este ca la alte mișcări naționaliste din Europa, exaltarea mândriei de rasă, de sânge, de culoarea pielii, pentru Codreanu, care are un sens teologic al materiei, rasă, neamul, descendența sunt creații ale lui Dumnezeu fiind răspunzătoare în fața Creatorului; crede în neam și prin acesta în pământul pe care s'a născut și pe care l'a moștenit". Istoria narcează data soarelui turcilor sau a bulgarilor.

"Niciodată n'a fost însă marcată în istorie data când a venit, pe acest pământ sfânt, românii. Noi suntem de aci, este pământul nostru, moșterea noastră sfântă."

El simte chemarea pământului, care nu este numai aspect fizic și vegetal al acestuia, ci pământul pământit cu sângele tuturor acelor care au făcut grandioara României. În pagini subtile care merg la inimă și suflet el ne destăinuie, ca în povești magice, cum adeseori în miez de noapte, în momente decisive pentru Neam, a simțit chemarea pământului care îl împingea fără întârziere la luptă. De aceea prima gazetă publicată de Legiunea Arhanghelului Mihail, ca organ oficial al Mișcării, s'a numit "Pământul Strămoșesc". Dar numai credința nestăruată în Dumnezeu, în destinul etern și supranatural al Neamului nu sunt suficiente pentru salvarea lui, trebuie să ai încredere și în muncă proprie depusă în acest sens. Scrie "mergând la cârciumi, cafenele sau cabarete, jucând biliard sau cărți, plimbându-vă sau în aventuri de Don Juan, Români, astfel nu veți putea salva România; ea nu poate fi salvată decât prin muncă fructuoasă a fiecărui ei. Noi nu avem niciun program așa cum mai târziu cu multă clarviziune spune la fel José Antonio Primo de Rivera. Suntem alături de programe, ceea ce lipsește sunt oamenii care să le realizeze. Reunirea de întemeiere a Mișcării noastre a durat numai un minut, pentru că important nu era programul, ci starea de spirit în care ne găseam, acea stare de spirit care ne învâluia ca o aripă de mister pe noi fondatorii pentru că simțiam în acea clipă chemarea religioasă pentru o mare înfrățire românească."

Deacei ei nu vrea program ci o mare școală, școala Legiunii.

"Dacă facem un Stat Nou, nu vor servi la nimic — spune Codreanu — deoarece Statul nu e altceva decât haină națională și nu servește la nimic o haină nouă, luxosă, de preț și bine făcută, dacă la urma urmei trebuie să îmbracă oameni cu păcate vechi sau o națiune putrezită, plină de cangrenă și de păcate morale. Avem nevoie de oameni noi, gata de sacrificiu și acceptați voi trebuie să ieșiți din școala legionară. În ea vor intra oameni și vor eși eroi. În alina când vom realiza autentica școală legionară, în acea zi vom putea oferi din această rasă română și latină, un

nou tip de român care să despice în două istoria patriei noastre, care va fi cel mai frumos, cel mai viteaz, cel mai născut și muncitor, omul cu spirit de cuceritor care să fie în stare să preia și să continue istoria strălucitoare a strămoșilor. Acesta era omul nou, românul nou pe care el a voit să-l creeze și fără de care totul era putregal.

José Antonio spunea după aceea: "Nu ne interesează un partid nou, care să constituie un Guvern nou și care să guverneze în alt fel; e nevoie să reînviem tradițiile naționale și să punem virtuți eroice în oamenii care vor trebui să conducă țara și patria noastră."

Alături de credința în Dumnezeu, în Neam, în virtuțile născute și starea de spirit pe care ț-o creează o evoluție constanță națională Capitanul Corneliu Zelea Codreanu spune Văcăreștenilor și prin ei poporului său, că din moment ce nu au program și că totul este numai curățenie sufletească, sacrificiu, virtuți și în special o nemărginită dragoste, singura prin care se poate concepe autoritatea și libertatea, să pornească la drum cântând, așa cum au mers și au cântat Apostolii, oamenii posedați de spiritul profetic.

Căci ce altceva ar putea fi un om politic, decât un profet?

Este acel om, așa cum scrie Horia Sima care ne onorează astăzi cu prezența, care are simțul itinerarului istoric al patriei lui, îl înțeleg, îl adulmecă, îl precede și prin actiunea interioară a sufletului se încălzește cu totențe de energie pe care, gata de luptă le transmite poporului său în fruntea căruia se așază și îl animă.

"Cel ce poate cânta nu a comis păcat, nu a făcut fapte rele; cel ce cântă reflectă în fața lumii starea lui de curățenie și puritate sufletească, deaceia legionarii au cântat și vor cânta totdeauna: Studenții creștini din România Mare, Ștefan Vodă al Moldovei, Dealul Negru, Deșteaptă-te Române și cântecul al marșul vor deveni simbol și manifestare spirituală apostolică de cucerire al propriei Mișcări Legionare."

Aceasta este Mișcarea Legionară care are deasemeni preocupări sociale și în aceasta coincid José Antonio și Codreanu, privind țările lor din puncte deosebite de vedere.

Aici José Antonio și acolo Codreanu invoacă patria în special în sensul național și spune lucrătorilor: "Nu vom tolera ca dreptatea ta să se facă în dauna dreptății Patriei; nu există revendicare muncitorească posibilă și dreaptă, dacă se face pe deasupra dreptății proprii patrii. Revendicările tale prin Patrie nu în contra Patriei, deaceia vom face organizații muncitorești care să fie în stare să satisfacă drepturile muncitorilor prin Stat și nu contra Statului."

În același timp Codreanu spune capitaliștilor și dreptei ultraconservatoare:

"Deasemeni nu vom tolera ca voi sub deriz tricolore să creați o castă oligarhică și capitalistă care să deapsoie toate categoriile de muncitori. Credem că nu aveți dreptul să invocați unele principii ca, Dumnezeu pe care nu-l iubiți, Christ în care nu credeți, Biserica în care nu intrați și Armata pe care o trimiteți la război fără arme. Noi vom face dreptatea socială cu dreptatea Patriei."

Deasemeni Horia Sima scrie: "Disputa socială ca și scumpirea traiului nu sunt chestiuni strict sociale, sunt mai mult decât atât, sunt probleme naționale dat fiind că sufletul și caracterul unei națiuni nu pot fi puse la îndoială sau la încercări atâta timp cât n'au fost smulse din ignoranță și mizerie clasele lipsite și muncitorimea țărilor noastre."

Cu această constiință socială Codreanu spune muncitorilor din țara sa:

"Nu vă dăm niciun program. Vă vom da mai mult decât o pâine albă, decât o locuință mai bună, vă vom da dreptul să vă simțiți români și cu aceeași drepturi ca toate celelalte naționalități sau clase sociale din marea Stat Român."

În acest spirit Mișcarea Legionară începe lupta și născă curburile, familiile de culturi, garnizoanele, frățiile de cruce, cetățile de fete, apare Casa Verde. Comandanții Legionari, ora săptămânală închinată patriei și așa rândurile Mișcării cresc necontenit animate de imensul suflu național pe care l'a creat și de încrederea oarbă în promisiunea formulată de Codreanu la terminarea unui din procesele lui "am jurat că voi servi neamul meu până la sfârșit".

Tot el scrie: "a vorbi frumos mi se pare perfect, a scri frumos mi se pare și mai perfect, dar mai presus mi se pare lupta și sacrificiul; nu poți fi legionar complet până nu te-ai pregătit de moarte, fiind dispus în orice clipă să-ți dai viața pentru apărarea Crucii și a Neamului...", și el a fost credincios acestui program și exigențelor cu el însoși.

Încarcerat de mai multe ori, la sfârșit e condamnat la 10 ani temniță grea și închis la Jilava.

Transportat la altă închisoare în noaptea de 30 Noiembrie 1928-Noembrie-lună predestinată morții, căci tot în Noembrie în ziua 20 a murit împotat în Alicante fondatorul Falangei spaniole, Capitanul Corneliu Zelea Codreanu a murit asasinat fiind strangulat de jandarmii în serviciul democrației și al libertății.

La un secol în plină noapte cu vîlă tresprezece camarazi. Mergeau într-un camion fiecare având un jandarm în spate. Deodată niște streanguri au fost aruncate după gâtul acestor vitezi luptători români... și așa strangulăți s'au fost împotaciți pe la spate, pentru a oficializa tragedia și avaria; într-o groapă plină de var și vitriol, sub tone de ciment, pentru a nu fi niciodată descoperiți de camarazii lor.

Dar în anul 1940 aceștia i-au găsit și pe umeri au transportat până la Casa Verde din București unde au îngropat, temelie pentru România de mâine, resturile lui Corneliu Zelea Codreanu — Capitanul — acel Arhanghel despre care scriitorul Aparicio spune "era în același timp un

Arhanghel mistic și serafic și un Arhanghel exterminator".

Cum ar fi fost posibil ca astăzi când cu această atracție magnetică, putere de sugestie, identificat cu seva vitală a neamului său, cu constința națională și revoluționară a României, să nu fie gata și cu sufletul agitat când a izbucnit războiul spaniol și pe pământul și în viața noastră se apărău aceleși principii creștine care erau în joc în România?

Cum ar fi fost oare posibil ca atunci când a izbucnit revoluția noastră națională, o enormă comoră să nu electrizeze poporul român, iar războiul nostru să fie urmăriat ca un război propriu, țărani, marinari, săteni, studenți și intelectuali fiind dispuși a se oferi pentru a veni să lupte în apărarea aceluși principii creștine, contra inamicului comun?

Când Mișcarea Legionară a un singur om care un post de luptă în rândurile spaniole, Capitanul, nu are altă soluție decât de a face o selecție cât mai severă, pentru a nu lipsi Mișcarea de cadre și a respecta arumite principii internaționale și diplomatice.

Au fost aleși șase și în fruntea lor Generalul Cantacuzino și Ion Moța. Dar apare al șaptelea, un om care nu se resemnează a nu fi alături de cei șase — Vasile Marin — care se oferă pentru ultimul sicriu, plătind din răcia lui 5.000 de lei volajul pe care Mișcarea Legionară nu îl poate plăti.

Soșesc pe "Monte Oliva", vapor care el însuși era parca un mesaj de înviere și speranță. Soșesc la Lisabona, într-un 3 Decembrie — zi de misionarism — ziua lui San Francisco Xavier, pornește spre Spania unde sunt primii și de — pe atunci — Colonelul Villalba care-l însoțește la Sorin, unde se întrevăd cu Moscardó, căci Capitanul îi spusese Generalul Cantacuzino să predea o șabă acestui erou al imensei fortărețe din Alcázarul din Toledo, care prin vitejia și curajul lui a știut să înfrângă comunismul o șabă care are lama din oțel de Toledo, iar pe mâner alueta Arhanghelului Mihail ca simbol al permanentei prietenii dintre România și Spania.

În discursul lui Generalul Cantacuzino spune: "Am urmărit, Domnule General, cu tot entuziasmul fapta mareșă din Alcázar. Toți vroiam să venim să luptăm. Șase și la sfârșit un al șaptelea au fost selecționați pentru luptă. Sunt aci. Toți sunt ofițeri de rezervă. Se vor înrola în Legiune ca simplii soldați și dacă sunt sigur că prin eforturile lor nu vor schimba cursul istoriei pot să vă asigur însă că vor ști să se bată și dacă e nevoie, să moară făcându-și datoria către Cruce, Spania și Neam."

La Talavera de la Reana acești soldați sunt înrolați în compania 11 din al 6-lea regiment al Legiunii și primesc la 19 Decembrie în Boadilla del Monte, botezul focului și în Majadahonda în marș spre Madrid, cad, exact la ora 5 fără un sfert a dupăamiezii zilei de 13 Ianuarie 1937, exact acum douăzeci și cinci de ani.

Cadavrele lor sunt transportate la Toledo și apoi la Irun, unde populația aceluia oraș martir s'a îngrămădit pe străzi pentru a saluta pe eroii români.

Cantacuzino emoționat spune Generalului spaniol care l'a salutat la frontieră "Domnule General, eu am crezut că aceasta este o înmormântare, dar Dumnezeu vrea spaniolii din Irun ați transformat-o într-o paradă militară. Noi, prietenii spanioli, nu plângem morții noștri. Astăzi îl onorăm". În fața frontierelor indifferente și burheze ale Franței, Cantacuzino adaugă plângând: "Aceste cadavre sângărânde vor duce parfumul Spaniei până în România."

Când Cantacuzino și supraviețuitorii echipei au ajuns la București, acolo îi aștepta Capitanul cu întreg Statul Major al Mișcării Legionare. Cantacuzin nu, erou și militar de raportul: "Capitane, nimic nou pe frontul nostru. Vin cu ce mi-ai dat! Sunt doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sănătoși! Trăiască Legiunea!"

Moța și Marin nu erau doi aventurieri nebuni, plini de pofta riscului, a risbolului și a prăzii. Nu erau doi aventurieri de teapa celor ce veniseră în ceaialaltă țară, în Brigăzile internaționale, cu scopul de ași crea mica lor poveste.

Ei veniseră să facă istorie creștină, europeană și universală. Erau doi oameni de bine, căliți în lupta legionară din România. Amândoi avocați și ofițeri de rezervă. Moța se născuse în Transilvania și avea sentimentul religios pe care îl transmisese familia lui de profeți, schitiment în același timp mistic și spăritor al pământului strămoșesc. Era un luptător care întemeieze deja Actiunea Română, integrată după aceea în Liga Apărării Naționale Creștine. Cu grupul Văcăreștenilor întemeiază în anul 1927 Legiunea Arhanghelului Mihail și înaintul ei Garda de Fier. Era comandant legionar, căcătorii cu sora Capitanului, avea doi copii pe Mihai și Gabriela și un viitor strălucit atât pentru profesiunea lui cât și pentru situația lui economică. Sacrifică însă totul pentru părăirea patriei lui și acolo unde interesele ei o cer, chiar și pe pământ străin.

Încercat de mai multe ori, conduce grupul doctrinar al intelectualiilor din Mișcarea Legionară. Continuă publicarea în orașul natal a ziarului "Libertatea", proprietate de familie, care continuă să apară și după moartea lui. Acest om unit Mișcării Legionare, bătaios, nerăbător și generos vine în Spania și scrie: "Această țară nu e o țară așteptă, simbolul sacrificiului nostru nu e altceva decât simbolul clar al dragostei care leagă inimile popoarelor noastre. Neașce care nimănui să mă substituie în acest serviciu în momentul când se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos, în momentul când se clatină temeliea creștină a lumii noastre. Noi nu putem rămâne nepăsători, vom merge în Spania pentru că nu există chemare mai mare și mai mare semn de alegere a cerului decât acel de a fi destinat apărării lui Christos și al descendenții creștine."

Moța venind aici scrie soției și părinților lui: "Vă rog din inimă și pentru mine ar fi o imensă bucurie să știu că voi nu tremurați de teamă fiind că vin în Spania ca să împart cu spaniolii lupta în apărarea lui Christos și a neamului nostru. Mi-ar place să știu că aveți țara în Christos și în Cruce pentru a împarte cu mine onoarea ce mi se face de a lupta cu camarazii spanioli", iar unu dintre camarazi lui îi spune: "e grandios să ști că ai o viață consacrată unui ideal, dar e mai grandios să-ți dai viața în serviciul lui".

(Urmează în pag. 7.)

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

Implinind nunta de argint cu moartea,
Sunteți morți, morți, numai morți
Puțin a durat gloria voastră: douăzeci și cinci de ani
Ce păcat!

Asta se spusese deja în franceză și în engleză, în rusă și în americană, a spus-o Hemingway, Melraux, Bernanos și Sartre în "romanele lor întelepte", dar astăzi o voi muncitori, țărani, marinari cari în gura voastră sângerați ați dus în lumea cealaltă o singură limbă, vi s'a spus în spaniolă și în înșăși Spania, în acea spaniolă tremurândă în care v'ați oprit ultimul cuvânt.

Muriserăți, dar până ari trăiați în gloria faptelor voastre, trăiați în amintirea transfigurată, dar implinindu-se nunta voastră de argint cu moartea — nu vă puteți plânge alți avut destulă glorie! — vi s'a dat definitiv și la voi și pentru todeauna lovitură de grație. Au aruncat o lopată de bălegar în mormantul vostru... disprețul de a fi murit pentru nimic, acoperindu-l ca pe cel al lui Christos cu o lespede de 800 de pagini.

Dormiți în pace morți inutili, chiar dacă simțiți amărăciunea în gură. Într-un timp noi vom face pietre pentru drumuri din granitul monumentelor voastre și din statuile voastre. Vom destina curtea imperială a Alcazarului din Toledo pentru săli de dans. Ce am putea face altceva mai bun cu ea?

Vom smulge galoanele înstelate ale sublocotenentilor provizorii și le vom asvârlă în mare, în noroi. Vom dinamita, avarându-le în aer, mausolul din Valea Căzuților și înălțarea acelei cruci peste măsură de uriasă. Să fiți mulțumiți, morți vulgari, cu o cruce din două bete.

Și dacă într-o bună zi, ca pe vremuri, ordinea și dreptatea vor fi măturate din Spania, Christos și Fecioara Maria vor fi din nou ași pe rug, cei aștiași sus vor putea asasina în voie, iar vreun strein va instala "checcas" promițând fabrici, chiar dacă vor ucide 6.000 de preoți și infinit număr de spanioli pe la spate:

— Chiar dacă ne vom da seama că Spania
Va fi colonie de sclavi pentru Rusia
Și va înceta de a mai fi Spania,
Dormiți în pace, am învățat lecția la perfecție, fiți siguri.
Nu vom face nimic.

Nici copii voștri, nici nepoții voștri, nici soțiile voastre,
nici surorile voastre.

No să mai fie încăodată alte văduve, alți orfani, alte lo-

godnice pășite,

E un lux prea scump, trebuie economisite lacrimile,

Fiți siguri: vom lăsa lucrurile în voia lor, nu vom face

Dece am face-o? dacă e nebulie, dacă e lipsă de rațiune

Și dece am face-o dacă după douăzeci și cinci de ani

Dela o masă confortabilă, fără tranșee, nici bombe și mul-

Unei păci câștigată de cei morți,

Se strigă lumii în opsite de pagini,

Că durerea, sângele și moartea n'au servit la nimic.

Dormiți în pace, dragi morți, dormiți în glorie lăbuți mor-

ti al celor două Spanii.

În pace și glorie sub oblăduirea lui Christos care des-

chide pentru toți brațele lui crucificate,

Prin moartea voastră ați intrat în misterul lui Christos,

Sângele și moartea voastră vor fi deapauri glorificate și
nimeni nu vă poate fura acest drept
Moarte și sânge încorporate morții lui Christos pe Cruce
Isi prin Cruce glorificate.
Vă mulțumim milion de morți pentru gâna voastră, vă
mulțumim

Frați morți și celor două Spanii,
Vă mulțumim, milion de vizitatori, vă mulțumim."

Deaceasta noi nu credem în anticomunismul Kerensky-
lor. Un român care trăiește între noi, George Uscătescu,
a scris-o categoric.

Nu ne interesează noi Kerensky al tuturor țărilor din
lume, acei care doresc să se ridice astăzi ca apostoli și
portdrapel ai mișcării anticomuniste în lume.

Noi, prieteni dragi, nu suntem anticomuniști pentru că
comunismul pretinde o totală transformare economică și
socială. "Noi — a scris José Antonio — suntem anticomu-
niști pentru că comunismul vrea să răpescă patria și s'o
predea unei clase închise ostilă și brutală."

Noi luptăm împotriva comunismului pentru că vrea să
smulgă semnificația lui Dumnezeu și semnificația spiri-
tuală a vieții, să ucidă sufletul, să ucidă omul și să re-
ducă oamenii la un imens furnicar în care Bisul, tiranie
și dictatorial dirijează administrația, munca și odihna
noastră. Suntem anticomuniști pentru că suntem creștini
convinși. Suntem pentru libertatea omului și nu pentru
libertățile politice și în numele acestei libertăți umane.

În numele istoriei popoarelor, în numele Bisericii și al
lui Christos, noi ridicăm steagul anticomunist și respin-
gem pe toți Kerensky din lume, pe toți aceia care cu mo-
delul democratic și politice au predat patriile lor, oame-
nii, femeile și copiii lor sclaviei comuniste, au lăsat fi-
lăra Patrie și fiu fără Dumnezeu și acum în exil și în
emigrație, își spală mâinile comod spunând că n'au dorit
aceasta. Pentru a dirija o mișcare creștină radical anti-
comunistă, e absolut necesar ca cineva să aibe o enormă
categoric morală și nu pot s'o aibe aceia cari primii au
predat popoarele lor comunismului.

Nu suntem cu Kerensky. Suntem cu Christos și cu Bi-
serica lui, suntem cu sângele morților care ne transmit
într-o transfusie fără oprire energia vitală necesară
pentru a continua să luptăm în numele LUI și pentru
viitorul Patriei și copiilor noștri. Suntem pe o linie creș-
tină și deaceasta anticomunistă. Nu suntem dispuși a
contemporiza. Noi — am spus-o de stătea ori — recunoaș-
tem patriile pe care voi le reprezentați emigranți în spiri-
tul — în timp ce patria pămîntească și geografică e sub-
jugată de comunism voi care ați putut scăpa operației,
continuați să reprezentați Patriile voastre.

Noi, oamenii din Spania, moștenitori ai sangelui sfânt
vârșat, nu putem recunoaște guvernele de marionete ma-
nevrare de comunism și de Moscova.

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,
în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,

în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,

în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,

în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,

în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,

în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,

în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Vom continua să vă recunoaștem pe voi așteptând ca
într-o zi, într-o seară de iubă, să fiți pe frontiera Roma-
niei așteptând clipa luptei.

În acele dupăamiez de sâmbătă în "cuiburile" legio-
nare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acum,

în numele și amintirea lui Ion Moța și Vasile Marin, vom
ridica mâna dreaptă la inimă, pentru a simți toată grău-
tatea entuziasmului și a dragostei, vom ridica brațul nos-
tru în dreapta provocare a lumii, după stilul legionar, ro-
man, imperial, care o creat Spania și România Mare și
vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, și înaintea sacrificiului
vostru Ion Moța și Vasile Marin, să înfrângem poftele căr-
nii, să trăiesc în sfântă sărăcie și să servesc până la moar-
te dacă este nevoie și să-mi dau viața pentru cauza Cru-
cii și a Neamului."

Aceia era Ion Moța care a venit să lupte în Spania,
omul care sacrifică totul și care depe front scrie scriso-
rile adresate legionarilor din România cu prilejul sărbă-
torilor Crăciunului afirmând că "suntem pe drumul cel
bun" și pe drumul bun au fost atât el cât și Vasile Marin
care voluntar a cerut să fie cel de al șaptelea alături,
care și plătește cu 5.000 de lei drumul spre Spania și
scrie soției: "nu am iust această hotărâre într-un moment
de amărăciune sau de disperare, ci am făcut-o perfect
lucid și cu toată seninătatea, știind că pe umerii genera-
ției noastre apăsă enorma răspundere de a conserva cre-
dința în Ius Christos".

Aceștia erau Ion Moța și Vasile Marin, oamenii care
ni-au lăsat sângele să ude și să plămădească pământul
spaniol.

Aceștia sunt oamenii în jurul sangelui cărora vom ră-
mâne uniți pentru todeauna într-un omagiu de ataș-
ment, de caritate, de afecțiune și de dragoste, atât oame-
nii din Spania cât și cei din România.

Aceștia sunt oamenii a căror figură și amintire com-
memorăm astăzi, dar cum vă spunem încă de la început nu
este deajuns să comemorăm oamenii care au murit în-
tr-o sublimă și tragică dăruire a vieții lor, pentru cea
mai nobilă și mai dreaptă cauză a umanității. Acest act
trebuie să aibă o profundă, teribilă și radicală semnifica-
ție politică, pentru că acest sânge continuă să rămână
viu și pentru că acest sânge nu poate fi trădat, atât al
lor cât și cel al lor noștri, sângele luptătorilor creștini
ai lumii.

Ceace trebuie să afirmăm astăzi aici e că acest sânge
este sfânt pentru noi și că nu poate exista a spus-o des-
lefi Seful Statului nostru-o pace mai stupidă decât cea
pace care sacrifică totul, pentru că pacea are o valoare
instrumentală, ori există valori mult mai mari decât via-
ța, bunătatea și pacea. Aici, în acest mic cub e necesar
ca cel puțin noi să facem astăzi un act radical de afir-
mare și de credință, atât în propul nostru creștin politic,
cât și în crezul nostru religios. Trebuie să luăm act de
ceace spunea Codreanu, că mișcările politice nu se pră-
bușesc atât din cauza dușmanilor exteriori, cât din cea-
za propriilor trădători, că nu armele care trag din afară
le anihilează, ci cangrena care le roade pedinaștrii și
e necesar să ne amintim și mai ales să punem în practi-
că spusele Capitanului: "dacă ai avea înaintea mea un
trădător și un dușman, un revolver și un singur cartus,
eu trage mai întâi în trădător".

E absolut necesar ca acest sânge român și spaniol, acest
sânge creștin vârsat în pământul Europei, să fie respec-
tat. Acesta trebuie să ne fie un jurământ de onoare, căci
s'au găsit pretenși creștini care să disprețuiește sângele
spaniol vârsat în războiul nostru, care nu a fost război,
ci cruciadă creștină și cruciadă națională, în apărarea
lui Ius Christos, a Bisericii lui și ale înalțelor valori ale
culturii noastre comune.

Cu un cinism înspăimântător s'a putut scrie în Spania,
disprețuind sângele vârsat: "războiul civil a fost o cate-
strofă de justificare, fără justificare și care a servit nu-
mai pentru a vărsa sânge. Dacă s'ar gândi cu calm, câtă
durere, câtă inconștiență, atât război l'am pierde toți,
dacă nu l'am pierdut deja".

E absolut necesar să se răspundă acestui dispreț pen-
tru sângele morților noștri, pentru sângele valoros și
eroic al lui Ion Moța și Vasile Marin, al acestor morți ai
Spaniei, al căzuților pentru Spania, eroii lui Christos; e
necesar să se răspundă cu versuri creștine, ca acestea ale
Părintelui Ramón Cué:

"Până mai ari ați fost eroi, sau martiri, sau căzuți
De astăzi.

pentru Guvernul unei țări de a cărei ospitalitate mă
bucur".

În continuare i-am comunicat că nu am predat deco-
rațiile amintite. Mi-a mulțumit și aceasta a fost ultima
convorbire oarecum prietenească pe care am avut-o cu
Călinescu.

Când l'am întrebat pe Goga de semnificația întreve-
derii mele cu Călinescu — căsa lui era la patruzeci de
metri de Legăție și ne vedeam aproape zilnic — s'a ară-
tat surprins, ceace m'a făcut să cred că Ministrul de In-
terne intervenise fără știința șefului guvernului, sau din
ordinul Regelui.

Dat fiind gravitatea situației, alegerile au fost suspen-
dite și printr-un decret au fost dizolvate la începutul lui
Aprilie, toate partidele politice. S'a redactat o constituție,
aprobată printr-un referendum lipsit de entuziasm, care
acorda Regelui o dictatură totală. S'a format un partid
unic denumit "Renasterea Națională" purtând uniforme
pitorești și nu ne-a plăcut ca să adoptăm cămașa albăstră.

Codreanu și cei mai importanți șefi ai Garzii de Fier,
bindintele între ei cei cinci fosi combatanți în Tercio;
sau fost delinși împreună cu alte sute de membrii ai gru-
pului.

În luna Mai Codreanu și ceilalți șefi au fost acuzați de
diverse delict și condamnați de către un Tribunal, "ad
hoc", Codreanu la 10 ani temniță grea, iar ceilalți la alte
pedepse.

În noaptea de 29 spre 30 Noembrie 1939, Codreanu și
camarazii lui condamnați trebuiau să fie mutați dela in-
chisoarea Dofiana, la acea din Jilava, în timp jurmile
Bucureștiului. Nopti de Noembrie predestinate pentru
asasinate istorice în acei triani 1936-1939. Noapte cu ză-
pada și ceață densă.

În ziua de 30 un comunicat al Ministerului de Interne a
anunțat că Codreanu și tovarășii lui, profitând de stric-
tarea camionului care îl transporta au fugit într-o pădu-
re și că poliștii care îl escortau, cu toată ceață și obs-
curitatea nopții, au deschis focul cu stăta precizie, încât
au fost toți omorâți.

Așa au căzut cu Capitanul, treisprezece dintre, șefii im-
portanți ai Garzii de Fier.

Vestea a condamnaților și nici nu putea să explice măcelul,
când Regele Carol abia se întorcea din vizita oficială
făcută în Germania hitleristă, cunoscut fiind de toți
simpatia Fuhrerului pentru Codreanu.

A voit Călinescu să pună pe Suveran în fața unui fapt
împlinit — ascultând ordinele lojilor masonice și aplicând
stat de cunoscut în Spania roșie "lege a fugi"?

Întâlnindu-l la o seară, m'a întrebat cine ce im-

EFFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE

presie mi-a făcut moartea prietenilor mei legionari, la
care i-am replicat rece înăbușându-mi cu greutate in-
dignarea.

"Ca creștin și spaniol mă înclin cu respect înaintea
cadavrelor lor, dar ca vânător și maestru-de vânătoare,
trebuie să vă felicit pentru precizia ochiului poliști-
lor dumneavoastră; mie imi este imposibil să nimeresc
șinta în pădure, noaptea și cu obiective care aleargă în-
văluite în ceață". I-am întors spatele și acestea au fost
ultimile cuvinte schimbate cu el.

Unii pretind că marele Mareșal al Curții, Domnul Ur-
dăreanu în numele Regelui, a dat lui Călinescu telefonie
dela München — mână liberă. Personal, n'am crezut-o ni-
ciodată.

Acest masacru a deschis poarta la o serie de întâm-
plări sângeroase, care au culminat cu asasinarea lui Că-
linescu la 20 Septembrie 1939 și cu înspăimântătorul mă-
cel efectuat de politie în ziua următoare, a sute de le-
gionari pe străzile Bucureștiului și ale orașelor impor-
tante din România, între ei și foștii voluntari în Tercio
— Principele Alexandru Cantacuzino, Bănică Dobre,
Oheorghe Clime și Nicolae Totu, ale căror cadavre au
fost lăuate trei zile pe străzi și profanate rușinos de
evrei cruzi și elemente comuniste. Generalul Cantacuzi-
no murise de moarte naturală în Octombrie 1937, iar
Sfântul Părinte Dumitrescu Borșa era refugiat în Ger-
mania, de unde s'a întors în 1940 iar astăzi condamnat
la 25 ani temniță grea de către tribunalele comuniste, nu
se știe dacă mai trăiește.

După căderea lui Carol al II-lea, aceasta a dat loc la
grele represalii ale legionarilor împotriva autorităților și
autorilor responsabili de măcelărirea camarazilor lor.

...

Dar să ne întorcem câteva clipe la 1 Aprilie 1939.
Unanim Poporul român, a sărbătorit Victoria Națio-
nală în Tedeum-uri și alte manifestări crezând că prin
această victorie primejdia secerii și ciocanului a fost în-
lăturată pentru multă vreme din Europa.

Împrumutând Puterilor occidentale propriul sensibilita-
te și inteligență, a crezut că înșafărit acestea au iust au-
pra lor adevăratul sens al revoluției naționale spaniole.

Gravă greșală a acestui drept și nobil popor creștin,
care cinci ani mai târziu, împreună cu jumătate din Eu-
ropa s'a văzut predat jugului Moscovei, împotriva arma-
telor căreia a luptat eroic, urmând exemplul lui Moța și

Marin, dela Nistru și până la Stalingrad și apoi în propriul
teritoriu ca demni urmași ai legionarilor lui Traian.

Pedro de Prat y Soutzo
Marqués de Prat de Nantouillet
Madrid, Ianuarie 1962.

Să ne rugăm lui Dumnezeu!

DOUA SABII DE ONOARE

DIN comoara de documente cu privire la Mihai Viteazul, aflate recent într-o arhivă occidentală de istoric român Alexandru Renda avem norocul să putem reproduce astăzi câteva fragmente. Nu e vorba de un studiu istoric — rezervat descoperitorului — ci numai de sublinierea unei minunate coincidențe. În două seacuri mari ale Istoriei lor, în clipa efortului suprem și în clipa încordării bărbătești a spaniolilor stăvind calea invaziei comuniste, cele două neamuri dela marginile lumii latine s'au aflat sufletește alături, demonstrând dragostea și admirația unuia pentru celălalt prin trimiterea unor sabii de onoare.

La 19 Iulie 1600, Consiliul Suprem al Regatului Spaniei propune Regelui Filip al III-lea să răspundă unei scrisori a lui Mihai Viteazul cu o scrisoare: "laudând frumos zelul și curajul său" — "ardând marea prefuire pe care o poartă persoanei și vitezei sale", și... "nădăduind că evenimentele ce vor urma să-i fie atât de favorabile încât să atingă felul pe care îl urmărește în slujba lui Dumnezeu și pentru înălțarea Sfintei Credințe". Propune deasemenea să i se trimită Voevodului Valahiei o sabie de onoare "ca dovadă cât de mult îl prețuiește Majestatea Voastră și pentru că stie cât de bine o va mânui".

Sabia aceasta trebuie să fi fost bătută în pietre scumpe, deoarece costa șase mii de ducati.

Mihai Viteazul și fata lui Domnita Florica la curtea împăratului Rudolf.

După întârzieri provocate de intrigele lui Basta, la 22 Septembrie 1601, după un nou raport al Consiliului, Regele aprobă trimiterea sabiei. Nu știm dacă Mihai Viteazul a ajuns s'o poarte, și nici măcar dacă sabia a apucat să ia drumul Ardealului.

Între timp a intervenit însă ceace Ambasadorul Spaniei la Veneția, Francisco de Vera y Aragón raportează la 15 Sept. 1601 Regelui Filip al III-lea.

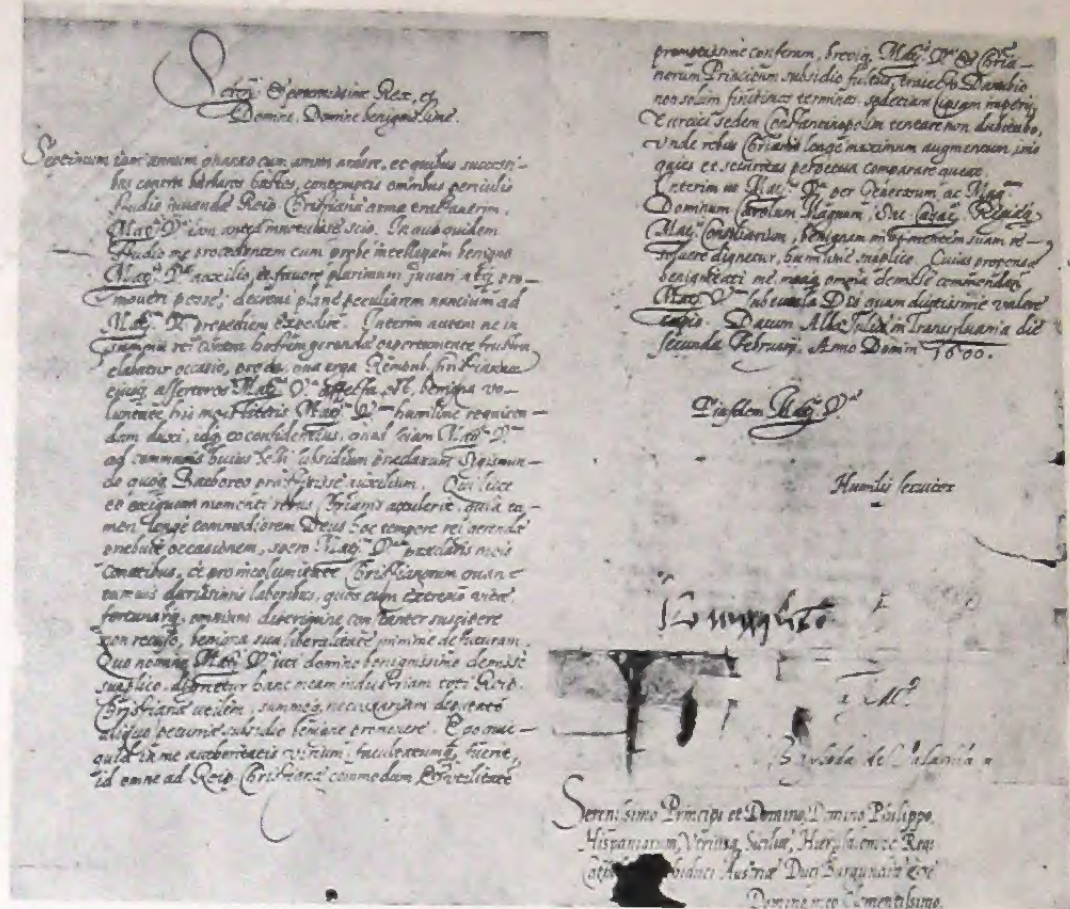
"Moartea bietului Mihai Voevodul Valahiei ne-a fost anunțată acuma opt zile cu poșta dela Viena și Gratz. A fost o tragedie dintre cele mai extraordinare care s'a văzut în ultimii ani — exact cum extraordinar a fost decursul vieții lui."

După trei veacuri și mai bine, la 24 Noembrie 1836, o sabie de onoare pornește din România spre Spania. N'o trimetea regele țării, căci regele vremii nu era al neamului, ci neamul românesc însuși, prin unul dintre cei mai buni fii ai săi. Nu era bătută în pietre scumpe, dar era sabie purtată în lupte de unul din eroii războiului nostru de întregire națională, iar darul ei a fost pecetluit cu sânge de mare preț.

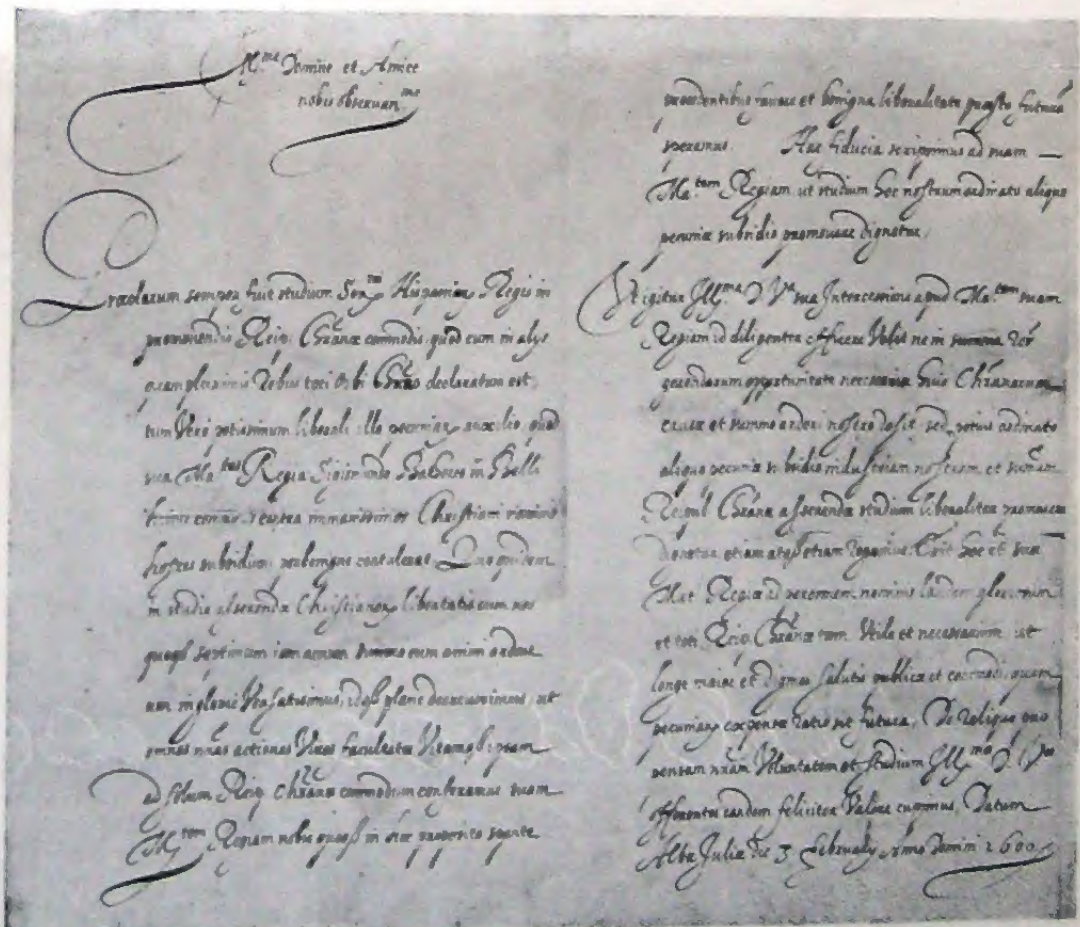
O aducea generalului Moscardó, generalul Cantacuzino Grănicerul.

"Entuziasmați de eroismul Domniei Voastre în faimoase și legendare lupte, entuziasmați de rezistența nemăpomenită în Alcazarul din Toledo, portizanii mei, însușindu-și ideea Comandantului Legionar al Bunei Vestiri Doctor Ion Moța, seful acestei echipe, am hotărât să vă oferim o sabie de onoare... M'am gândit că la așa fapte și la asemenea om nu poți veni cu o jucărie. Atunci am luat propria mea sabie cu care, de bine de rău, place lumii să spun că am făcut treabă în războiul cel mare..."

(Urmează în pag. 10 și 11.)

Prima scrisoare a lui Mihai Viteazul către Regele Spaniei Filip al III-lea Alba Iulia la 2-II-1600. Semnatura lui Mihai Viteazul.

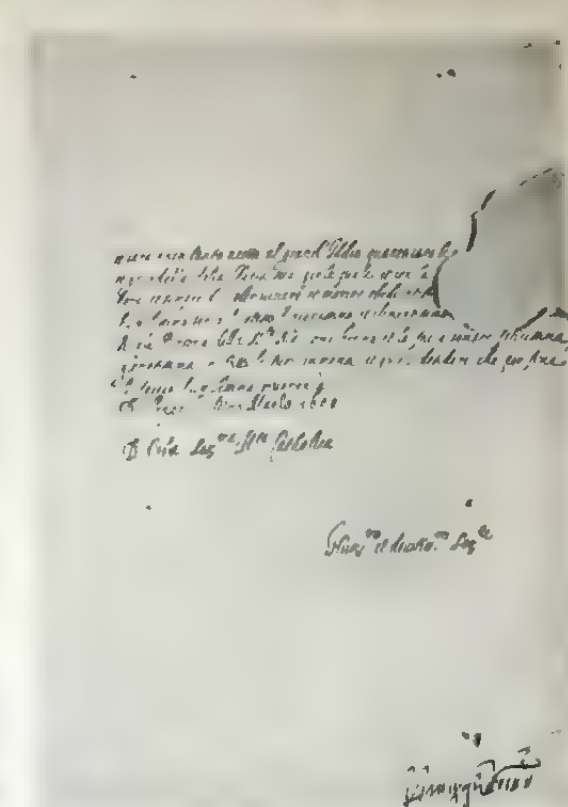
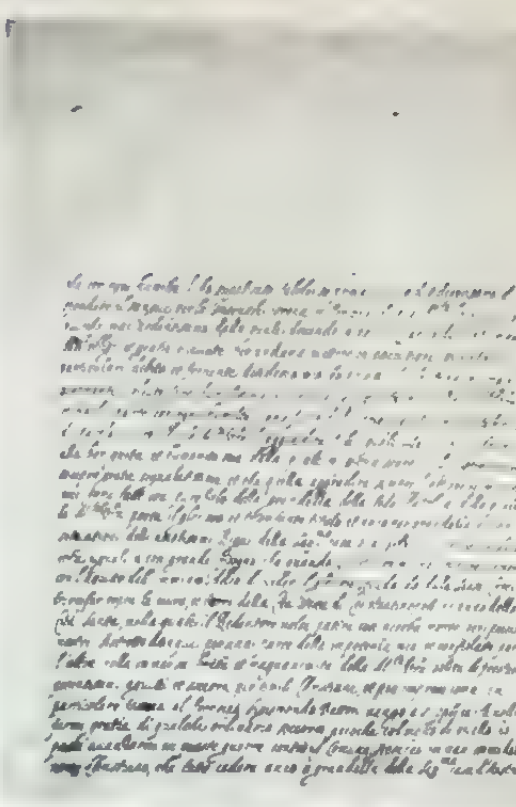
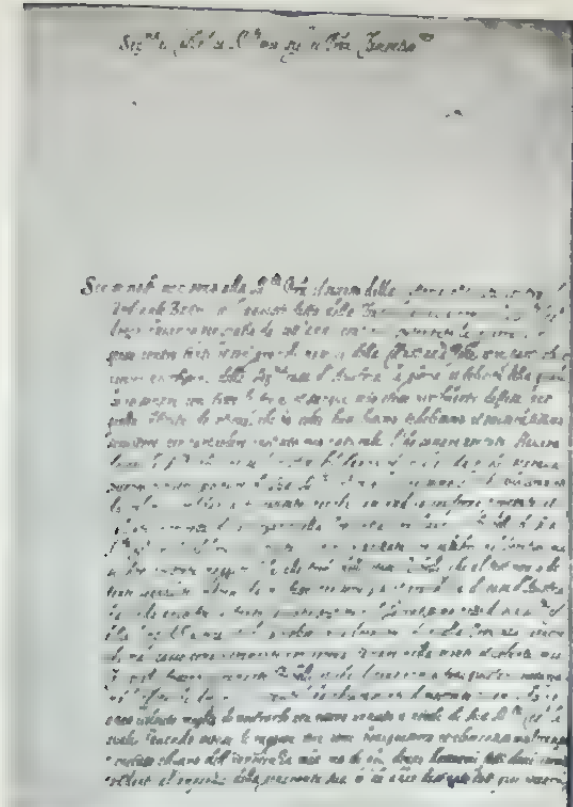
Scrisoarea lui Mihai Viteazul către Ambasadorul Spaniei la curtea lui Rudolf al III-lea — don Guillén de Santa Clemente Alba Iulia 3-II-1600.

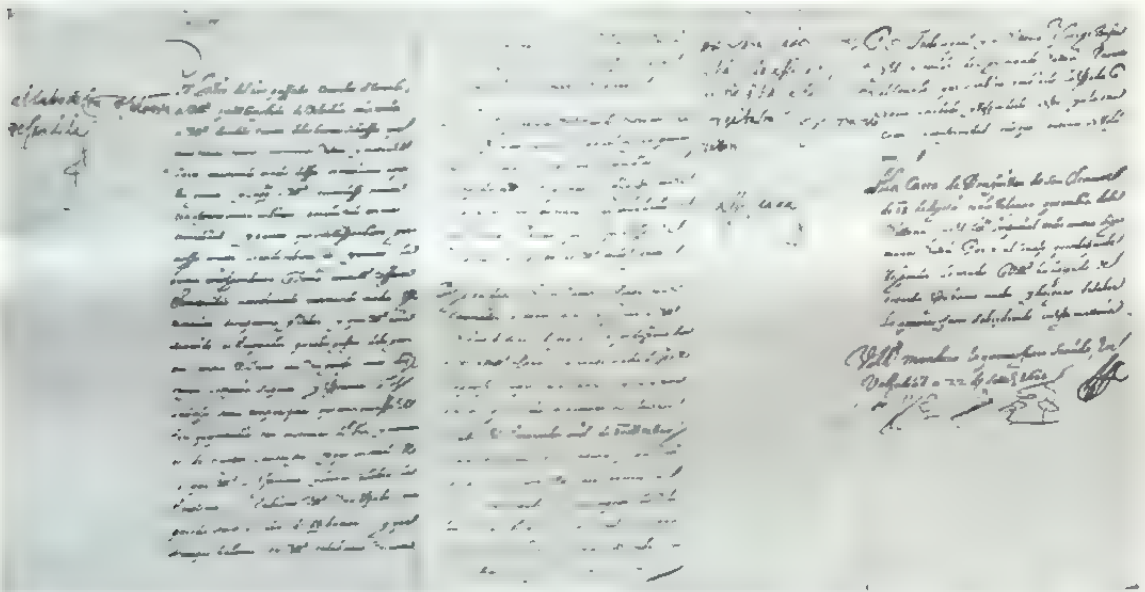

DOUA SABII DE ONOARE

Ultima scrisoare a lui Mihail Viteazul către Regele Spaniei, prin care marele Voevod reînnoște hotărârea lui de a combate dușmanii creștinătății până la eliberarea Constantinopolului și Ierusalimului.

Al doilea raport al consiliului de stat referitor la acordarea sabiei de onoare Voevodului Mihail Viteazul și parașa Regelui Spaniei, Filip al III-lea, Așa să se facă. Valladolid, 22 Sept. 1601

Mausoleul Moța-Marin de la Casa Verde.

SA NE ADUCEM AMINTE

de Fernando Flandes

„E admirabil să trăiești pentru a servi un ideal; însă e sublim să mori în slujba acestui ideal.” — Ion Moța.

În timp ce rafinatul și cinicul Pandit Nehru, levit butonat de culoare palidă, aruncându-se brutal asupra Indiei Portugheze și-a părăsit ipocrita mască a pacifismului; în timp ce „căștile albastre” — soldați catolici irlandezi și soldați protestanți suedezi — ascultând ordinele acelei O. N. U. — plagă burocratică, asvârlă aceleși granade de mortier împotriva nevinovaților femei albe cu ochi albaștri sau congoleze cu brațe de abanos, comitând cele mai surprinzătoare arbitrarități în beneficiul tocmăi al dușmanilor civilizației occidentale pe care pretind că o reprezintă, noi leali față de noi înșăși, vom reaminti o emoționantă „efemeridă”.

În ziua 13 a acestei luni ianuarie se împlinesc 25 de ani dela moartea în Majadahonda, a românului Ion Moța și Vasile Marin, înrolați ca simpli legionari în compania 21 din regimentul 6 al Legiunii.

Ion Moța care prin poziția lui de naționalism intranșigent a trebuit să părăsească țara în 1923, luându-și doctoratul în drept la Universitatea din Grenoble prezenta ca teză „Siguranța juridică în Societatea Națiunilor”, demonstrând cu argumente bine întemeiate, că în cadrul acelei Societăți a Națiunilor — care s-a dovedit tot atât de inutilă cât se dovedește actuala organizație a Națiunilor Unite, că nu există nici o siguranță juridică. Adaugă Moța

cu multă dreptate că pentru realizarea unei păci durabile, era necesar apelul la principiile creștine.

În 1933 a fost pe punctul de a fi asasinat în țară de unșăși poliția țării. „Dumnezeu mi-a salvat viața — comenta el — pentru a putea să dedic altor scopuri mult mai mari.”

În testamentul lui se întreba: se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos. Se clatină fundamentul creștin al lumii. Putem sta nepăsători?

Ion Moța zice deasemenea: „dacă crucea se prăbușește la pământ în Spania, bazele ei vor tremura deasemenea și în România și începând volajul către țara noastră afirma „mergem în Spania care pentru noi nu este pământ străin, pentru a dovedi credința noastră în Christos și în Europa”.

Cu Moța au sosit în Spania alți șase camarazi. Ultimul ales după multe rugăminți din partea lui, a fost Vasile Marin deasemenea doctor în drept, profet al propriului său destin, care spunea Generalului Cantacuzino care însoțea grupul în volajul către Spania: „mă înscriu pentru al șaptelea sâmbetă, iar de pe front scria soției lui: „n'am luat această hotărâre din disperare, ci perfect lucid”. Marin considera că generația lui avea o datorie de onoare față de istorie: „acea de a nu rămâne indiferent în fața războiului din Spania, pentru că în această țară se va decide viitorul Europei creștine”.

Și la 13 Ianuarie acum 25 de ani în plin atac inamic sprijinit de tancuri și artilerie, un obus cade în tranșea avansată pe care o apărau Moța și Marin. Au murit alături. Schifele eceleiași granate au sfărtecat carnea amândorura. S'a împlinit destinul lor. Frăția spaniolă română a fost pecetluită cu sânge de aleși. Moța și Marin s'au transformat în simbol pentru cei ce dorim o Europă creștină, în afara oricărei ideologii în desacord cu materialism capitalist sau marxist.

Convoiul care conducea spre țara lor sicriile acoperite de flori și lauri ale lui Moța și Marin, ajungând la punctul de frontieră Irun, Generalul Cantacuzino mișcat profund de drăgăstoasă și respectuoasă despărțire care i se oferea, pronunță câteva cuvinte: „nu plângem glorioșii noștri morți, numai îi onorăm și trupurile lor vor duce în România salutul Spaniei care rămâne la postul de onoare”.

S'au ridicat barierele frontierei și cortegiul funebru se îndepărtează pe șoselele Franței indiferente și volterană.

Ajung în țară și acolo în glasurile camarazilor din Garda de Fier răsună mai mișcătoare ca oricând versurile marșului legionar:

Cei-ce-au căzut străpuși de gloanțele dușmane.
Pășesc cântând în rând cu cei ce au rămas...

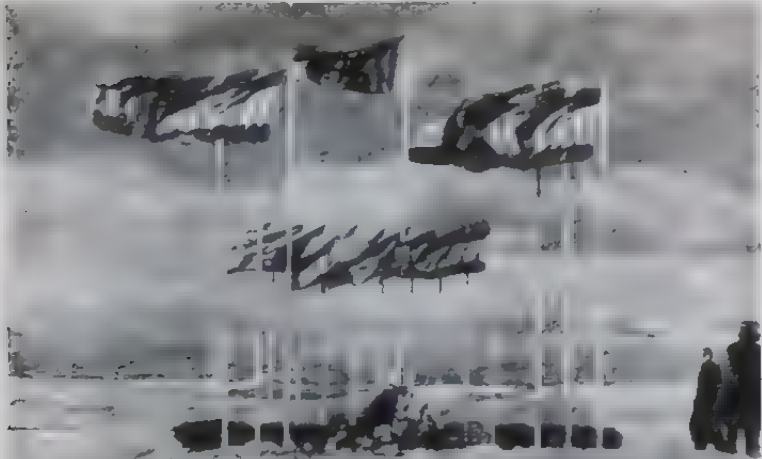
COMEMORAREA JERTFEI LUI MOTA SI MARIN IN PRESA SPANIOLA INTRE 1940 - 1962

Este es el primer número de la revista "Mástil", que se publica en Madrid, en la calle de Toledo, número 10. El primer número de la revista "Mástil" se publica en Madrid, en la calle de Toledo, número 10. El primer número de la revista "Mástil" se publica en Madrid, en la calle de Toledo, número 10.

Este es el primer número de la revista "Mástil", que se publica en Madrid, en la calle de Toledo, número 10. El primer número de la revista "Mástil" se publica en Madrid, en la calle de Toledo, número 10. El primer número de la revista "Mástil" se publica en Madrid, en la calle de Toledo, número 10.

Revista "Mástil", 1 Febrero 1942. Madrid

1950. Majadahonda. Reportaj "Arriba".

JUVENTUD

SEMANARIO PARA TODOS LOS ESPAÑOLES

Y ESPAÑA.—MADRID, 17 DE ENERO DE 1962.—NÚM. 127.—126 PÁGINAS

Redacción y Administración: Diego de León, 69. Teléfono 23.73.15 (13) (14)

DOS MUERTOS RUMANOS

Por J. L. GOMEZ TELLO

Después de haber leído este artículo, he pensado que es necesario que los españoles conozcan la historia de los dos rumanos que murieron en la guerra civil española. Los dos rumanos que murieron en la guerra civil española fueron Mota y Marin. Mota y Marin fueron dos jóvenes rumanos que se unieron a las fuerzas republicanas durante la guerra civil española. Mota y Marin fueron dos jóvenes rumanos que se unieron a las fuerzas republicanas durante la guerra civil española.

Después de haber leído este artículo, he pensado que es necesario que los españoles conozcan la historia de los dos rumanos que murieron en la guerra civil española. Los dos rumanos que murieron en la guerra civil española fueron Mota y Marin. Mota y Marin fueron dos jóvenes rumanos que se unieron a las fuerzas republicanas durante la guerra civil española.

En un momento de la guerra civil española, los dos rumanos que murieron en la guerra civil española fueron Mota y Marin. Mota y Marin fueron dos jóvenes rumanos que se unieron a las fuerzas republicanas durante la guerra civil española.

En un momento de la guerra civil española, los dos rumanos que murieron en la guerra civil española fueron Mota y Marin. Mota y Marin fueron dos jóvenes rumanos que se unieron a las fuerzas republicanas durante la guerra civil española.

ABC, DOMINGO 17 DE ENERO DE 1960, EDICION DE LA MASANA, PAG.

MOTZA Y MARIN

Vengo de Majadahonda y aun me duelen los pies al recordar por la historia y me recuerdan los ojos batidos por el viento. En la iglesia había un puñado de españoles y otro de rumanos y en el centro un túmulo que recordaba a Mota y Marin.

Después, en torno al monumento—una cruz de piedra erigida en la loma tercera—, hemos recado y cantado. Las banderas tricolores de Rumania se enlazaban con las banderas bicolors de España. Era un cambio de rojos, amarillos y azules sobre el fondo claro de un cielo invernal. Declan los osidos que todos los años en este día corre un viento frío sobre la loma y que el frío hace que el acto tenga siempre un aire austero y melancólico.

Los cordeles que mantenían en alto los gofrados golpeaban rítmicamente sobre el hierro de las finas columnas y el golpe continuo sonaba a campanillas que anunciaban el fin de los héroes.

Más arriba aún, sola y sin abrigo, se alzaba un bandidero verde enrejado en negro, el estandarte del Movimiento Legionario, mezcla de cárcel y de esperanza, sufre muerte y sonrisa.

Se pusieron coronas; muchas. Uno de ellas iba apretada por los manos de Mota y Marin. Le conocí hace tiempo. Pero esta mañana su frente tenía una arruga especial cargada de silencio y amargura: silencio respetuoso por los camaradas muertos, amargura por tanta cobardía accidental.

Pude sustraerme un segundo a la emoción del acto y miré en derredor. Llovía la escena con Madrid, al Sur, y la sierra empinada de Mota y Marin. Soplaban el viento. Se mecían las banderas. Los arbustos, en torno de la cruz, habían tomado un color ceniza y cárdeno. Unos chicos jugaban con bombas e ingeniosos proyectiles de nieve. Había una paz inmensa. La paz que circundaba a los que murieron con honor.

Trece de enero. ¡Hace ya veinticuatro años! Ellos murieron para que nosotros—enanos de España—pudiéramos sugar y volar y para que nosotros, los mayores, tengamos la esperanza de combatir, pagando nuestra deuda de sangre, por la libertad de Rumania.—Blas PINAR.

Aspecte dela diverse aniversari la Majadahonda intre 1940 si 1962 ale mortii lui Mola si Marin

1940. Reprezentare la momentul necrului corpului

1941. Momentul necrului corpului

1942. Necrul la locul de insepelire

1943. In drum spre Majadahonda

1944. Momentul necrului corpului

1947. Necrul la locul de insepelire

1949. In drum spre locul de insepelire

1951. Majadahonda

1951. In drum spre

1956. Majadahonda. 13 Ianuarie. Multimea în pelerinaj la Cruce.

1970. Reprezentanții armatei spaniole depun coroane

"Odihnește Doamne pe robii tăi".

1980. Slujba în biserică satului Majadahonda.

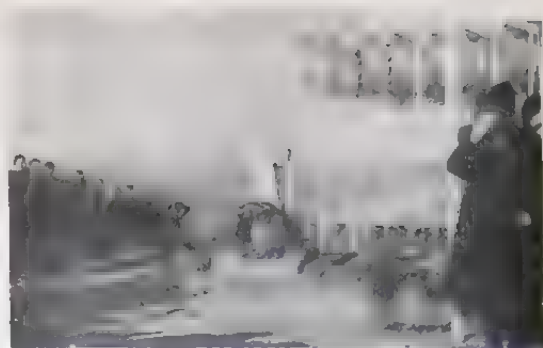
1952. Generalul Moscardó, punând sabia adusă de legionarii romani, în reculegere la locul jertfei lui Moșă și Marin.

1957. Aspectul bisericii din Majadahonda la timpul slujbei.

1960. Depunerea coroanelor.

1957. În așteptarea oficialității.

1958. Reprezentantul Ministerului de Externe depunând coroane. Marqués de Prat de Nantouillet.

Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane

1957. Comunitatea românilor din Spania comemorând jertfa lui Moșă și Marin.

Ion Mota y Vasile Marin

Caidos el 13 de enero de 1937
en Madrid

Comemorarea jertfei lui Mota si Marin in Presa spaniola intre 1940 - 1962

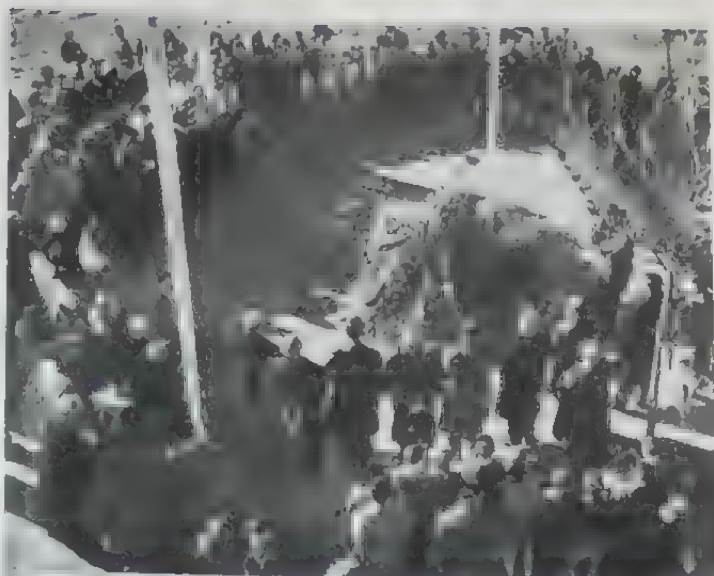
ARRIBA Domingo 13 de enero de 1937

NOTA INTERNACIONAL

MOTZA Y MARIN, VEINTE AÑOS DESPUES

En memoria de los dos
que en el 37 murieron por la
libertad de España. En esta
ocasión se celebró en Madrid
una gran manifestación en
la que participaron miles
de personas. Los organizadores
dijeron que era una gran
oportunidad para recordar
a los dos héroes que
murieron por la libertad de
España. La manifestación
se celebró en el centro de
Madrid, en la plaza de
Castilla. Allí se reunieron
miles de personas que
vinieron a rendir homenaje
a los dos héroes. Los
organizadores dijeron que
era una gran oportunidad
para recordar a los dos
héroes que murieron por
la libertad de España. La
manifestación se celebró
en el centro de Madrid,
en la plaza de Castilla.
Allí se reunieron miles
de personas que vinieron
a rendir homenaje a los
dos héroes. Los organizadores
dijeron que era una gran
oportunidad para recordar
a los dos héroes que
murieron por la libertad de
España.

1940. Reproducerea reportajului din "Arriba"

1960. Reproducerea reportajului din "Arriba"

-Mednd
18-1 1956

1961. Reproducerea reportajului din "Arriba"

GRUPA N. 1000

Foto: suplemento, forma
parte de la edición de
ARRIBA de hoy y se
puede ver vendida por
separado las dos ediciones
de 1940 y 1962.

panorama

Suplemento dominical de "Arriba"

EN MEMORIA DE MOTA Y MARIN

1962. Reproducerea reportajului din "Arriba"

Politica între alte lucruri esențiale este arta de a juca posibilitățile în relație cu un ansamblu de circumstanțe reale, însă niciodată nu va merita considerație sau respect atitudinea capitulării în fața minciunii și a speculației sistemice.
Nu e vorba de a provoca situații definitive, ci mai degrabă să se aibă grijă a nu fi depășite limitele în care apărarea Occidentului ar mai fi încă posibilă.
Pacea cu orice preț e imorală tocmai prin ceea ce e înfrângerea prin dezertare dela datorie în acest caz concret, e însemnă pactarea cu inamicul care nu renunță la război și cărui se deschid noi poziții fără rezistență.
(Mesajul de Anul Nou 1962.)

FRANCISCO FRANCO

Legionarii romani ai garzii de fier in rasboiul spaniol de eliberare nationala

UNARPATII

17

de General Ricardo Villalba Rubio

CAND a inceput in Spania crancenul rasbolu intre fortele nationale si hoardele comuniste, in sufletele si in mintile crestine ale legionarilor Garzii de Fier romane s'a definit problema — considerată decisivă — de a se apăra ciacae reprezintă in civilizație salvarea fundamentelor crestine ale lumii.

Cu profunda convingere ca nu puteau rămâne nepăsători când "se trăgea cu mitraliera in obrazul lui Christos" ei au hotărât să combată comunismul in Spania, deoarece prăbușinduse crucea pe pamantul Spaniei, vitorul civilizației crestine se prăbușea și România ar fi arat acor as. soarta.

Ion Moța, promotorul acestei idei, o expune lui Corneliu Zelea Codreanu, Capitanul Garzii de Fier, care și-o însușește Moța își alege camarazi cari îl vor însoți: Bănuț Dobrescu, Nicolae Totu, Ing. Gheorghe Clime, Principele Alexandru Cantacuzino, preotul Dumitrescu Borșa.

Vasile Marin nu se înnumără printre cei aleși să lupte in Spania, dar din clipa in care a aflat ca se pregătea expediția a făcut tot ce i-a stat in putință pentru a se alipi echipei și a reușit.

Au părăsit țara la 24 Noembrie 1936 strătând Polonia și Germania și imbarcându-se la Hamburg pe vaporul cu pavilion german "Monte Oliva", debarcând la Lisabona pentru a ajunge, la 5 Decembrie 1936 la Salamanca.

Emoția care i-a dominat tot timpul călătoriei, creștea pe măsură ce se apropiau de Spania. Și bucuria le-a fost enormă când au pășit pe solul Spaniei, ținta marelor lor năzuințe.

In Salamanca am primit ordinul de a însoți expediția română, fapt ce mi-a adus o mare satisfacție. Si nu știu cum aș putea exprima admirabila impresie pe care mi-au produs-o toți. Personalități generalului Cantacuzino veritabilă figură cu bogată barbă albă dar și mai bogată și strălucită carieră militară, se unea tinerețea celorlalți, reflectând însă prin toată firea lor, intensitatea celor mai alese sentimente. Și ca și cum nu ar fi fost destul, era între ei și un preot, purtător al crucii, indicându-le nu numai calea datoriei ci și gloria eroismului pe care Dumnezeu o rezervă pentru cei aleși.

După vizitele de rigoare și după vizitarea mormintelor Salamancei, am pornit spre Sorla unde se găsea cartierul general al generalului Moscardó. Nu știam încă dacă se anunțase sosirea noastră, dar am găsit toate strazile împodobite cu drapelul spaniol și românesc, iar mulțimea pe străzi întâmpinându-ne cu manifestări de adevărat entuziasm. Momentele cele mai emoționante le-am trăit sosind la cartierul general, unde generalul Moscardó ne aștepta la intrare, pentru a ne conduce în biroul său.

Înainte de a se începe ceremoniul, părințele Dumitrescu Borșa și-a îmbrăcat vestimintele preoțești, iar Generalul Cantacuzino, in fața drapelului românesc, adresându-se generalului Moscardó a pronunțat următoarea cuvântare:

"Toți camarazi doreau să vină in Spania să lupte sub comanda Dumneavoastră. Ne-am văzut obligați să nu acceptăm oferta lor și le-a fost greu să înțeleagă, ne fiind obișnuiți cu considerentele de ordin diplomatic ce se opuneau aspirațiilor lor.

E vorba Domnule General de un gest simbolic. Acești tineri care vă privesc cu atâtă admirație, doresc să se înroleze in Legiunea Spaniolă ca simpli soldați, cu toate că toți sunt ofițeri de rezervă. Nu vor schimba prin aceasta mersul evenimentelor in Europa, dar sunt conșvici că vor ști să lupte vitejește pentru Cruce și pentru Spania.

Cu inima plină de aceste sentimente, strig trăiască Generalul Franco, Șeful suprem, trăiască Generalul Moscardó, trăiască Spania și salvatorii civilizației noastre."

Cu prilejul acestei emoționante ceremonii, românii au cântat "Sfântă Tinerețe Legionară" și "Ștefan Vodă", apoi s'a ascultat imnul Falangei noastre "Cara al Sol".

După vizitarea orșului, am pornit spre Toledo. Eu eram mândru pentru cele trăite între zidurile asediate ale Alcazarului, mândru de rezonanță in sufletele acelor oameni veniți de atât de departe, a pământului țării mele, pe care m'am născut, pe care mi-am făcut cariera militară și pentru care am luptat. Numai mențiunea numelui de Alcazar provoca o emoție profundă in inimile românilor: aveau să cunoască să se apropie să simtă spiritul acelor ruine, încă front de luptă și scenariu al unei măreții fără seamăn, cum spune un vechiu imn legionar spaniol: "o ispravă fără pereche pentru a oferi cărții Istoriei gloria unei noi pagini nemuritoare."

Privind rânile Alcazarului a crescut in sufletele lor și mai mult dorința de a lupta împotriva celor ce voiau să înăce civilizația noastră creștină, in climatul irespirabil al comunismului.

Înfrânt am intrat in Toledo, orașul imperial al lumii. Todeauna am gândit că orașele au și ele un trup și un suflet, așa cum ființa umană se compune din materie și spirit și fiind așa, atât in configurația fizică cât și in semnele eterne ale spiritualității sale, fiecare oraș prezintă caracteristici proprii.

Toledo, giuvaer al istoriei mărețe a neamului nostru, păstrează in propriul său caracteristic, tipic spaniol cel mai autentic, fiind eternul moștenitor istoric al volorilor spirituale, așa cum a dovedit-o epopeia glorioasă a Alcazarului său.

In timpul vizitei urmăream pe fețele românilor adâncime sentimentelor pe care le trăiau: pereții sfredeliți de schije și gloanțe, zidurile prăbușite; ferestrele de nerechise și gloanțe, zidurile prăbușite; ferestrele de nerechise ca atare — prin care intraseră liberatorii — le cunoscute o epopee multă înfrățându-le inimile și dând timp dorinței lor de luptă.

Priveau, întrebau, se emoționau, voiau să cunoască in cele mai amănunțite detalii, ca și cum contactul cu meciul Caudilloului nostru Franco și pipăitul acelor resturi de granade improvizate cu proane smulse din marea poartă fărâmată —, le comunicau o nouă taină, ca și cum

eroismul ce fusese risipit acolo, le putea pătrunde in vine, mărind și mai mult spiritul lor de luptă.

A două zi, am asistat împreună in Sfânta Catedrală Primată a Spaniei la o slujbă pentru cei căzuți pe câmpul de luptă sau cei asasați de hoardele roșii. Si cu toate obosela acelor zile, toți și in special Moța, întârși de credința lor, erau plini de entuziasm și volori.

In Talavera de la Reina ne-am despărțit dar am continuat să mă interesez despre ei. Pe lângă admirația ce simțeam față de noștri străni viteji veniți să și riște viețile pentru o cauză dreptă se adăuga efectul unei săneceri ce le purtam după ce li cunoșeam mai bine in zile in care avusesem cinstea să îi însoțesc.

La Talavera de la Reina unde se găsea Centrul de Recrutare au fost primiți de Șeful Legiunii, pe atunci locotenent colonel Juan Yagüe. Cu autorizația Caudilloului Franco au intrat in Legiunea (spaniolă) fiind încadrați in Compania 21 din Bandera 6.

Momentul despărțirii, a fost deosebit de mișcător: ochii Generalului Cantacuzino am aspru și încercat, lacrimase in momentul îmbrășării când, pentru ultima dată le recomandam să-și facă datoria de creștini, de Legionari ai Garzii de Fier și de ostași sub drapelul Spaniei cântat cu atâtă dragoste.

Ion Moța frumos exemplar daco-român, s'a născut la 5 Iulie 1902 la Orăștie, in Transilvania, într-o regiune privită ca leagănul istoriei românești și nu departe de Sarmisegetuza. Numancia centro-europeană a lui Decebal.

Tatăl și bunicii săi au fost luptători dărzi pentru drepturile românilor Transilvăneni, iar el deși foarte tânăr in timpul primului rasbolu mondial, cunoscuse și suferise nenorocirile și mizeriile refugului. Mai târziu, in timpul studiilor de Drept se impune ca dirigent al studenților patriot, și anticomunist. Când mai târziu, Corneliu Zelea Codreanu creează "Legiunea Arhanghelului Mihail" numită și "Garda de Fier", el devine unul din principalii ei șefi, atrăgând după el o mare parte a tineretului român. A fost privit ca șef de generație.

Cunoscând toate aceste antecedente nu este de mirare că rasbolul nostru de eliberare l'a impresionat atât de mult încât l'a convertit in organizatorul expediției legionare.

Vasile Marin, născut la 29 Ianuarie 1904 la București, era doctor in Drept, teza sa de doctorat "Fascismul" rămânând cea mai bună lucrare asupra doctrinei lui Mosoloni. Deși aparținuse Partidului Național Țărănesc in care își deschisese o strălucită carieră, revoltat de corupția dominantă, l'a părăsit pentru a urma drumul plin de sacrificii al Garzii de Fier și in scurt timp a devenit unul din cei mai apreciați șefi ai ei.

Amiciții dintre Moța și Marin a crescut făcându-l preteni inseparabili, până in ceasul morții, același pentru amândoi. Odată intrați in Legiunea Streină spaniolă printr-o scrisoare adresată celor rămași in România Marin spunea:

"Nu am făcut acest gest din disperare sau aventură ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. Am făcut-o cu acea dragoste ca și cum ar fi fost vorba de Patria mea."

In satul Bohadilla del Monte au luat contact cu frontul: fiind ofițeri de rezervă ai armatei române, instrucția lor militară a putut fi extrem de rapidă.

La 3 Ianuarie 1937 Ion Moța scria in "Libertatea" următoarele:

"Să lăsăm cu toții la o parte vorbirea cea multă, și mai ales să lăsăm la o parte credința că ne-am împlinit datorile prin asemenea lupte de vorbă goală prin paradă și laudă steapă, ori prin hotăriri care nu sunt urmate de aspra greutate a faptelor, a jertfei, a poverii.

Să ne desbrăcăm de toate slăbiciunile, de temerile și lăcomiile noastre, să ne înălțăm la creastă îmbracați in tot ce are sufletul nostru mai bun, mai viteaz, mai curat și astfel înarmați sufletește, să așteptăm poruncile, pentru a razbi, gata de sângerare și de moarte, prin negurile de întuneric și de pierzare care învalue tot mai mult neamul nostru.

Căci Dumnezeu nu poartă cu carul biruinței decât pe viteji, pe cei care se știu pierde pentru a-și răscumpăra neamul și țara."

Bandera 6-a, din care făceau parte Moța, Marin și preotul Dumitrescu Borșa, primi ordinul să ocupe primele linii de luptă pe frontul Majadahonda. Acolo au săpat tranșee, au făcut găzari, au suferit sete, obosela, frigul și asprimea rasbolului, mulțumind lui Dumnezeu pentru sublimul destin ce le rezervase.

In după amiaza lui 13 Ianuarie 1937, se întetește atacul dușman. Focul neîntrerupt al artileriei inamicului lasă o perdea de fum între combatanți, la adăpostul căreia înaintează infanteria inamică. Deodată, sfârșind perdeaua de fum, apar tancurile de luptă, înaintând sigur, sfărâmând cu masa lor de fier tot ce sta in calea înaintării lor tragice către tranșeele naționale.

Fiecare la postul său in tranșeele avansate așteaptă gata pentru ce va hotari cerul, când vocea lui Moța răsună ca o trambită profetică pronunțând ultimile lui cuvinte: "Dacă ne înconjoară, nimeni să nu se predea; nu vor fi prizonieri. Vom muri împreună!"

"Vom muri împreună!" Ce voce misterioasă îl revelase viziunea? In acel moment explozia unui proiectil dușman seceră viețile lui Moța și Marin.

Alți doi soldați îi înlocuiesc in tranșee. Și astfel simplu — ce glorioasă este simplitatea eroismului — au murit doi oameni extraordinari. Nu mai sunt decât două trupuri cu fața spre cer două uniforme sfărțate și prăfuite in fundul unei tranșee. Două suflete mari și frumoase uros in înălțimi, ating ultima reținu de a fi, in timp ce jos, într-o poză de din lina întâi, oamenii se luptă încă. Ei au împlinit tot ceace își propusese.

Pe tunica însângerată a lui Moța atârna ceasul lui cu cristallul spart: este cinci fără un sfert iar sub tunica o armură in același timp fragilă și supraumană, tricolorul românesc, roșu, galben și albastru, adăugând suru-

lui și așgului propriului nostru drapel, albastrul, infini-tul albastru al cerului care l-a chemat.

Morți, Ion Moța și Vasile Marin păstrează o seninătate majestuoasă.

Toledo orașul pe care atâtă îi admiraseră in viață, le-a primit cadavrele cu toacrea patetică a unei mame îndurerate. Dacă este adevărat că suprema marturie a dragostei este dăruirea propriei vieți pentru cei care se iubesc, sângele acestor legionari români, vărsat pe pamântul Majadahondei, își cerea, pe dreptate locul între copiii martiri ai Patriei.

Când trupurile lor îmbalsamate au sosit la Irun, in drum spre România, orașul le-a dat onorurile ce li se cuveneau. Frumosașelor cuvinte pronunțate de colonelul spaniol comandant de frontieră, Șeful expediției române, acel ostaș a cărui barbă albă ne aminteste de soldații altor epoci de neuitat, generalul Cantacuzino, răspunde: "Domule Colonel, e cazul să ne întrebăm este aceasta o înmormântare sau o paradă națională. Întreaga populație a orașului martir Irun a urmat cortegul glorioșilor noștri căzuți și acum sunt aici prezenți pentru ultimul salut.

Există un sentiment de mândrie in această manifestare de frățietate hispano-română, de frățietate între cei căzuți și cei care trăiesc. Spanioli, oameni creștini și bătrâni și grandioasei Spanii, voi ați transformat înmormântarea fiilor noștri dragi într-o solemnă paradă. Armată, popor, oameni, femei, copii, bogați, săraci toți uniți cu noi nu plângem morții noștri glorioși, doar îi onorăm. Corpurile lor vr duce cu ele in România salutul Spaniei sângerând, al Spaniei care rămâne la postul de onoare."

In dimineața in care trenul mortuar intra pe teritoriul român, in gara de frontieră Grigore Ghica Vodă aștepta Corneliu Zelea Codreanu cu întreg Statul Major al Legiunii și familiile lui Moța și Marin.

Coborînd din tren generalul Cantacuzino se prezintă înaintea lui Codreanu și îi dă raportul: "Capitane, îți educ grupul expediționar din Spania. Doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sînătoși Trăiască Legiunea!"

Să trăim aproape de poporul român, cu privirea spre Dumnezeu și spre Patrie, dar cu arma in mână, gata in orice clipă pentru a ne face datoria de patrioți și de creștini și in acest fel vom fi credincioși conșignel pronunțate de Caudillo Franco in fața Cortesurilor Spaniole: "Ne-am consacrat viețile pentru a servi cât mai bine pe Dumnezeu și Patria și in serviciul acestora o vom termina!"

ISUS IN DACIA

AND ai venit Isuse nău la mine
In țara mea cu nopți de Sânziene
Te-am fost primit cu datine crestine,
Cu grâu in mâini și cu aiasmă'n gene...

Cu plugușorul lacrimilor sfinte
In clopotul colindelor sunând,
Că eu eram cu el de mai nainte
Pe strămoșescul inimei pământ.

Pe Tine Mielul Sfintei Măci Fecioare
In cântecul deniei străvechi
Te-am fost primit cu turme de mioare,
Te-am fost primit cu doina la priveghi...

Cu steasul Zalmoxe in privire,
Cu freamțul oștrilor de gîți
Care-mi preschimba moartea'n nemurie
Când holda'ndreaptă către cer săgeți.

Când ai ajuns Isuse Tu la mine
In Dacia unde cei morți sunt vii
Te-am fost primit cu datine crestine,
Cu ramuri la Rusalii și Florii...

Cu Dunărea care Te cântă'n psalți
Când norii sorb din ea cuminecare
Și-o duc in geana munților nemuri
Eu Te-am primit cu roua pe ogoare...

Cu roua sfântă bădăleului Troian
Că-i viu in bob de cuminăcătura
Când norii plâng și dintre bolovani
Îți crește trupu'n spic pe arătură.

ION ȚOLESCU

de General Platon CHIANGA

În ceea ce privește armata, prima măsură care va trebui să fie luată este despoliticizarea ei și restabilirea ei în misiunile și funcțiunile ei normale. Numai așa, armata, națiunea și conducerea statului, ca exponent al națiunii, pot realiza acordul de care un popor are nevoie pentru dezvoltarea lui progresivă pe toate planurile.

...a fost "măscă de barba de răz"...

Madrid 31 Dicembre 1961

ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR

GARPATII

21

de Ir. Faust BRADESCU

se plasa la antipodul concepției machiaveliene dominante în lume.

Se poate spune, fără frică de greșală, că Mișcarea Legionară intruchipează un adevărat umanism politic modern. Asemănările cu epoca umanistă a secolului XV sunt știri. Și printre aceste asemănări, convingerea în eficacitatea educației se desprinde ca o adevărată caracteristică. Tendința umanistă, dând importanță individuală, aducea în circuitul evolutiv al epocii problema educației acestui individ. Deaceia, multe din operele marilor umanști tratează această problemă ca unul din punctele esențiale ale Renașterii spirituale și politice a epocii lor. Când ERASMUS scria "Institution d'un Prince chrétien" în 1516, pentru educarea lui Carol V, el era convins că prin educația dată unui viitor împărat se puteau ameliora relațiile internaționale și îmbunătăți relațiile umane. Deoarece, această educație nu putea fi sprijinită decât pe o bază morală. Același lucru se poate constata cu toate lucrările de același gen scrise în sec. XV și XVI pentru uzul diferiților prinți.

Iată deci apropierea logică între concepția umanistă și cea legionară: educația — în sec. XV și XVI a prinților, în sec. XX a tuturor indivizilor unei comunități — educație considerată de altfel nu numai ca o esență socială dar și politică.

În amândouă cazurile, termenul *educație* are un sens precis. Nu-i vorba de a învăța carte, a se cultiva, a înmăgazina o serie de cunoștințe. E vorba de sensul etic al cuvântului, adică de posibilitatea de a distinge binele de rău, de a aprecia în primul rând valorile morale în deosebitul celor materiale și imediate. Astfel, atât în epoca umanistă cât și în legionarism, cuvântul educație este aplicat pentru a contopi într-o sinteză valabilă cele două sensuri posibile.

În epoca noastră s-au făcut multe abuzuri prin alimentarea voită a unei confuzii asupra sensului just al educației.

În sensul burghez al cuvântului, educația a fost și rămâne extinderea instrucțiunii publice în toate părțile sociale.

În sensul comunist, educația înseamnă indoctrinarea maselor în crezul colectivist sub o formă exclusivistă și dispunătoare de alte forme.

Pe când, în sensul legionar — cel mai apropiat de sensul umanist — educația e un tot, un complex, o asimilare de cunoștințe, de datorii civice și de valori morale. Educația individului nu-i privită ca o simplă operă de cultură (sens burghez) și nici ca o indoctrinare partidară (sens comunist). Pentru Mișcarea Legionară, individul este entitatea supremă și deci educația lui trebuie să îmbrățișeze totalitatea posibilităților acestei entități.

Democrații convingși au recunoscut și-au regretat această tendință fatală a democrației. Criza epocii noastre își are izvoarele în mijlocul secolului XIX. Încă înainte de primul război mondial câteva inteligențe clar-vizitoare deplăneau lipsa de idealism a mediului burghez, rezultat al unei evoluții și-a unei educații defectuoase. Când prin 1908-1909, J. CHARMONT, scria cu privire la criza morală a timpului său:

"Assurément, cette crise... est en partie provoquée par la diminution d'idéalisme, par le fait que les individus sont de moins en moins disposés à se sacrifier" (27).

nici nu-și dădea seama de adevărul pe care-l enunța. Era mai mult decât o constatare, era strigătul instinctiv al omului ce simte dar nu înțelege încă amenințarea asumată în umbră.

Cățiva ani mai târziu, Căpitănuț enunța primele precepte legionare capabile să contrabalanseze nefasta tendință. Tot instinctiv simțea și el de unde vine marea perioadă, dar în loc de simplă constatare, el lua măsuri de apărare. Om de gândire și de acțiune, C. Z. C. nu se putea limita la deplănarea unei situații. Astfel, în omul legionar trebuiau dezvoltate prin "educație" toate potențiale latente ale individului: culturale, civice, morale, etc., pentru a se crea o armonie interioară pe care n-o putea atinge nici în democrație, nici în comunism.

După teoria lui Machiavel, spune JAMES BURNHAM, în cartea sa "Machiavelismul":

"Les hommes et les groupes d'hommes luttent entre eux pour accroître leur puissance et leurs privilèges" (28).

Această constatare constituie o nouă și puternică diferență între spiritul machiavelic și spiritul legionar. În concepția lui Machiavel nici un suflu de interes pentru masa suferindă a poporului. În primul rând interesează forța "principelui" și apoi mărirea privilegiilor, elemente care constituiesc fundamentul întregului epșodaj machiavelian.

În fond, deși Machiavel a trăit în epoca umanistă, în plină Renaștere, întreaga lui concepție nu reflectează nimic din elanul de descătușare al individului, nimic din suflul de deșteptare spirituală specific epocii. Pentru el, suflul de deșteptare este principala, în numele căruia pot fi comise orice nelegiuiri, ale cărui privilegii sunt un scop de apărare totuși indivizilor ce se găsesc sub oblăduirea lui.

Individul luat aparte sau grupurile umane în totalitatea lor, pentru a se afirma și menține la nivelul dorit

sunt obligați să lupte, să zdrobească tot ce poate constitui o opoziție sau o concurență. Cu o astfel de mentalitate se poate oare spera într-o îmbunătățire a relațiilor sociale sau politice? Lupta de dominare și înmulțirea privilegiilor, nu poate aduce decât ură, invidie, dorința de acapărare, voință de distrugere a celor ce pot părea mai dotați, a celor ce pot constitui o concurență reală.

Pe când în concepția legionară, suflul care o animă nu mai e preamărirea forței și nici înălțarea privilegiilor. Tipic în acest sens e "jurământul gradelor legionare", în care respiră toată morală civică a Mișcării și toată morală creștină ce-i stă la temelie.

Spre amintire îl reproducem în întregime:

- 1) Să trăim în sărăcie, ucidând în noi pozele de îmbogățire materială.
- 2) Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și îmbuibării.
- 3) Să înălțăm orice încercare a exploatarei omului de către om.
- 4) Să jertfim permanent pentru țară.
- 5) Să apărăm mișcarea legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea să o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală" (29).

Câtă diferență de spirit între cele două concepții politice! Cea machiaveliană exprimă pur și simplu felul curent de a înțelege politica, în care, în loc de evoluție spre un mai bine, spre un mai uman, ne lăbm de voința contrară a reușitei prin orice mijloace ca singură realitate politico-socială. Cine vrea să învingă, trebuie să fie mai nemilos, mai subtil, mai diabolic decât adversarul politic eventual. Dacă există o morală machiaveliană, ea e cu totul contrară celei cunoscute de noi și acceptată de majoritatea indivizilor. Bazată pe principiul forței ea duce la primatul materiei și al realităților pur materiale.

Nu-i oare o îndepărtare fatală dela finalitatea genului uman?

În loc de înălțare și efort spre armonie, concepția machiaveliană distruge în om singura energie ce-l putea smulge tendințelor atavice. Machiavelismul perpetuă de toate guvernele lumii timp de patru secole și-a găsit expresia ultimă în marxismul bolșevic din zilele noastre. Machiavel însuși n'ar fi putut spera mai mult. Prinț introvertire "magistrală" de finalități și mijloace de realizare, comunismul intruchipează azi linia pură a concepției machiavelice.

În timp ce Mișcarea Legionară, depășind tendințele timpurilor moderne — consecințe ale unei aplicări continue de concepție machiavelice — răstoarnă bazele conceptuale tradiționale și încearcă să schimbe miezul problemei. De unde până la ea omul era împins — prin educație și exemplu — spre idolatrizarea forței și apărarea privilegiilor de castă, de familie, de partid sau de rădăcină, cu ea și prin ea omul întrevea alte orizonturi atât sociale cât și politice.

Considerându-se tristă situația a Italiei din epoca Renașterii, efortul doctrinar al lui Machiavel ne apare într-adevăr legitim pentru epocă. Confuzia și injustiția formau trăsăturile caracteristice ale vieții politice. Machiavel, amestecat în toate problemele mari ale poporului italian:

"avait vu de grandes puissances se liguer entre elles pour détruire les petites; il avait vu, par des exemples concrets, le succès couronner la mauvaise foi et la violation des traités. Il est donc naturel que son principal dessein fût de trouver quelque formule capable de restituer un sentiment de sécurité et de rétablir une condition qui assureraient au moins les exigences élémentaires de l'ordre public" (30).

Spiritul machiavelian exista deja în lumea politică. Machiavel n'a făcut decât să-l transcrie în formule precise de comportament. Interpret al unei stări de fapt, el n'a reușit să depășească mentalitatea timpurilor lui. În locul unei puternice reacțiuni împotriva sistemului de violență și imoralitate ce domnea, fapt ce-ar fi constituit o atitudine mai logică și în același timp angrenată pe linia de evoluție a omenirii, Machiavel s'a lăsat dominat de aureola ce însoțise totdeauna manifestările de forță. Justiția a intrat într-o înclonire permanentă de forțe: învingătorul având totdeauna dreptate prin faptul de a avea această forță și de o a impune. Exact învătura fabulei lui La Fontaine: "la raison du plus fort est toujours la meilleure".

Prin această poziție, Machiavel elimina definitiv orice ameliorare spirituală. Baza mentalității politice se vedea redusă la câteva ambiții, interese sau dorinți, lipsite de orice suflu superior. Principiile morale sau civice, fără de care o societate nu-i decât un amalgam de forțe oarbe, sunt complet desconsiderate de Machiavel sub simplul motiv că n'au ce căuta în politică, unde faptele palpabile sunt totul, cauze și scopuri în același timp. Astfel:

"Pour Machiavel, quand les faits sont probants, les principes doivent être mis au rebut" (31).

Or, Mișcarea Legionară nu poate fi de acord cu această concepție. Fără principii morale, viața publică, ca și cea socială, devine anarhică, animalică. În loc de evoluție și ameliorare de concepții, ne vom găsi într-o lentă dar sigură decădere. Fapt de altfel confirmat de evenimentele epocii noastre în politica internațională. Nimic mai just decât afirmația lui DIDIER DE ROUSSILLON:

"Nier l'objectivité des valeurs morales représentées toujours la déchéance du monde moral correspondant" (32).

Deaceia, un Stat trebuie să țină seama în permanență de aceste principii, indiferent de conjunctura politică în care se găsește. Prin respectul arătat față de aceste principii, el se plasează pe linia ascendentă a societății; nu

prin adoptarea simplistă a principiilor machiaveliene. Forța militară e o necesitate în viața politică a umanității noastre plină încă de tarele unei mentalități întârziate. Statul are nevoie să fie pregătit pentru orice eventualitate. Apărarea e un drept natural. Deaceia:

"Si un Etat faible est entouré et menacé par des ennemis machiaveliens, il doit s'efforcer à tout prix d'accroître sa force physique, mais aussi ses vertus morales" (33).

Iată deci, spus de Jacques MARITAIN ce nu poate fi bănuț de legionarism, adevăratul sens al existenței noastre ca societate umană. Forța e o necesitate dictată de circumstanțele politice, dar mai presus de toate politica trebuie înobilată de "virtuți morale", fără de care nu ne putem diferenția de Asirieni, de haite de lupi infamețati sau de furnicile carnivore din Brazilia, numite "sauva", ce distrug totul, plante și animale, pe unde trec ca un puiot "organizat".

Tot JACQUES MARITAIN, în lucrarea citată, se apropie în mod surprinzător de concepția legionară afirmând că:

"... si cette antinomie (la mortelle division créée entre l'éthique et la politique), qui a été le fléau de l'histoire moderne, doit être surmontée en pratique et non seulement en théorie, ce sera seulement à condition qu'une sorte de révolution se produise dans notre conscience" (34).

Zece ani înaintea lui J. Maritain, CORNELIU ZELEA CODREANU precizase în "Pentru Legionari" principiile fundamentale de regenerare ale neamului românesc și ale umanității. Nu era oare vorba de acest fel de "revoluție în conștiința noastră" când Căpitănuț scria:

"Vom crea un mediu sufleteș, un mediu moral în care să ne nască și din care să se înalțeze și să crească omul nou.

Mediul acesta trebuie izolat de restul lumii prin întărirea sufletului cât mai înalt. Trebuie spărat de toate vânturile primejdioase ale lășității, corupției, desfrâului și tuturor patimilor, care înmormântează națiunile și ucid indivizii" (35).

Exemplele sunt infinite în literatura legionară. Tot astfel se exprima și ERNEST BERNEA:

"Legiunea este o grupare revoluționară pentru că merge în inima lucrurilor și prefacă din temelii. Ea nu schimbă numai formele, numai războaiele, ci schimbă însăși firea omului..." (36).

Aceleași "urru" aceeași concepție, o precizează Căpitănuț și în "Cartica sefului de cub, punct. 69:

"Omul nou, sau națiunea înnoită presupune o mare înnoire sufletească, o mare revoluție sufletească a poporului întreg, adică o împotrivire a direcției spirituale de astăzi, și o ofensivă categorică în contra acestei direcții" (37).

În această transformare în profunzime stă toată mărirea Mișcării Legionare și enorma diferență de concepție politică dintre legionarism și machiavelism. Nu-i vorba de o simplă diferență de stil, ci de una conceptuală. În timp ce machiavelismul exaltă domnia forței, a minciunii, a tiraniei, în scopul pur material de a atinge o țintă, legionarismul face apel la sentimentul dragostei, înțelegerii și adevărului în scopul de a împinge umanitatea spre telurile superioare ale perfecțiunii. Acolo unde unul distruge orice relație între politică și etică, celălalt se sforțază să stabilească o relație strânsă și binefăcătoare. Acolo unde:

"Machiavel n'admet à la politique, science de la conduite des Sociétés, art de la domination des hommes, et à la morale, discipline métaphysique du bien et du mal, qui lui est politiquement indifférente, d'autres frontières communes que celles sans fin de l'utilité et de l'intérêt bien entendus" (38).

Mișcarea Legionară impune omului — deci și conducătorilor de popoare — "legea onoarei":

"Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Lăsa pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei" (39).

Diferența enormă ce se manifestă între concepția machiaveliană și cea legionară constituie în atmosfera secolului nostru, îmbăcat de ideologii imperialiste și lipsite de morală, un handicap sensibil pentru orice concepție bazată pe principii etice. Orice atitudine în acest sens poate părea un adevărat strigăt în pustiu; o lipă totală de realism, vor spune oportuniștii situațiilor turburi; o anomalie conceptuală, vor striga filozofii politici atinși de virusul materialismului istoric. Nimic nu va putea totuși turbura drumul deschis de Căpitănuț... SIMONE WEIL, în elanul ei pasional, constată cu tristețe că:

"Quant à ceux qui veulent penser, aimer, et transposer en toute pureté dans l'action politique ce que leur inspire leur esprit et leur cœur, ils ne peuvent que périr égarés, abandonnés même des leurs, flétris après leur mort par l'histoire..." (40).

Urmărind aceeași linie de gândire și impresionat de aceleași simptome ale epocii noastre, FRANÇOIS MAURIAU

(Urmează pag. 22.)

merge mai departe și precizează pe linia dezvoltată în acest studiu:

"Dans ce monde de meurtriers, l'adversaire de Machiavel n'est-il pas voué au destin du gibier? N'a-t-il pas une vocation de victime?" (41).

Cu siguranță că în lumea epocii noastre, întrebarea lui Fr. Mauriac e plină de adevăr istoric. Omul politic ce vrea să combată sensul machiavelic al tendințelor politice printr-o strânsă aplicare de principii etice, riscă să se vadă izolat în mijlocul unei mentalități generale pervertite și mai ales, riscă să fie combătut și distrus cu ușurință de cei ce nu respectă aceleași reguli de conduită. Constatarea e definitivă că:

"Le résultat pratique de l'enseignement de Machiavel a été pour la conscience moderne une scission profonde, une irréductible séparation entre la politique et la morale" (42).

Și ceea ce-i mult mai îngrozitor și semnificativ:

"... la notion de l'homme (de Machiavel) est purement animale et son empirisme brutal lui cache l'image de Dieu dans l'homme: cette obnubilation est la racine métaphysique de toute politique de puissance et de tout totalitarisme" (43).

Toate aceste citate nu fac decât să întărească convingerea multora că orice încercare de opoziție în fața vellei machiavelice și o simplă poziție sentimentală, afectivă, lipsită de sens politic și definitiv supusă înfrângerilor în viața politică a unei națiuni. E greu de presupus că o atitudine etică — rigidă sau înțeleașă — ar putea depăși într-o puternică influență a concepției machiavelice, ce se bazează pe instinctul de cucerire și dominare, puternic implantat în mentalitatea indivizilor. Guvernele machiavelice nu fac decât să încarneze dorințele intime ale națiunilor ce conduc.

Legionarismul nu vede de aceeași manieră aspirațiile indivizilor și națiunilor. Pentru legionarism sentimentele și etica sunt elemente esențiale, sunt forțe pe care, printr-o educație adecuată le putem transforma în noțiuni sau suporturi politice. Educația, auto-educația și exemplul constituie arma cea mai puternică împotriva tendințelor machiavelice. Sentimentul și etica sunt poate elemente straine pentru dezvoltarea și întreținerea relațiilor politice, dar nu-s mai puțin importante decât forța și imoralitatea.

Miscarea Legionară pleacă dela convingerea că scopul națiunii în politica exterioară nu-i distrugerea celorlalte națiuni, cucerirea, umilirea sau exploatarea lor. Imperialismul și colonialismul i-au fost străine totdeauna. Miscarea idealistă, consideră armonia politică sau socială tot atât de esențială ca și armonia interioară individului. Națiunile merg în mod obligatoriu spre o mai mare perfecțiune tehnică și o mai mare înțelegere spirituală. Deci, nu cucerirea de teritorii sau de privilegii formează substratul omenirii, ci înălțarea pe scara unei civilizații progresive și generale. Or, nu ura, tirania, viclenia, forța, materialismul, vor fi capabile să conducă națiunile pe calea ce le e proprie, ci idealismul, etica și sentimentul, elemente specifice sufletului. Pe deplin justificată e afirmarea lui MARC DUCONSEIL:

"Seul le sentiment fait de grandes choses, seul il anime et mène l'existence des hommes; c'est aussi lui seul qui donnera la vie et pourra apporter la mort au corps social" (44).

Legionarismul, cu toată puternica influență a machiavelismului în lumea actuală, consideră ca singurele principii-motor sau principii-forțe ale vieții sociale și politice, aceste elemente impalpabile, imponderabile, ce par la prima vedere incapabile de orice acțiune sensibilă. Dece? Pentru că în ele se reflectează substanța cea mai pură a vieții, substanța ce depășește materia corporală și tendințele legate de această materie; pentru că aceste elemente intruchipează scopul final al existenței, indiferent de turbulențele provocate periodic de elementele negative ce încearcă să domine mentalitatea curentă.

Legionarismul e o forță nouă, idealistă în sensul pur al cuvântului, ce caută să creeze o nouă mentalitate opusă negativismului machiavelic. Legionarismul știe că lupta lui e cruntă și că va fi mereu amenințată de forțele negative contra cărora s'a ridicat într-un elan eroic și conștient. Știe însă, tot atât de bine că nici o forță în lume nu poate rezista, nu poate învinge, fără un ideal. Chiar și machiavelismul și-a format unul (o noțiune de ideal) în numele căreia și-a pus la scuză activitatea nefastă. Noțiunea de ideal e indisolubil legată de persoana umană și de tot ce gândește ea:

"On ne peut se diriger que vers un idéal. L'idéal est tout aussi irréalisable que le rêve, mais, à la différence du rêve, il a rapport à la réalité, il permet, à titre de limite, de ranger des situations ou réelles ou réalisables dans l'ordre de la moindre à la plus haute valeur" (45).

Pentru Machiavel, poporul nu-i decât o bandă de pioni inconștienți pe masa de șah a ambițiilor principiare. Principalele trebură să se așeze pe el, deoarece poporul e mai fidel și mai docil decât nobilii și mai ușor de condus:

"... puisque le peuple ne demande rien que de n'être point opprimé" (46).

Mai mult chiar, spune Machiavel:

"Un prince sage doit donc se conduire de manière que, dans tous les temps et dans toutes les circonstances ses sujets aient besoin de lui: ainsi ils lui seront toujours fidèles" (47).

Prin această concepție, Machiavel nu e departe de părerea lui LAO-TZU ce, 2.100 ani înaintea lui, susținea că:

"Aussi la politique des asges consiste-t-elle à vider les esprits des hommes et à remplir leurs

ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR

ventres, à affaiblir leur initiative et à fortifier leurs os. Leur soin constant, est de tenir les peuples dans l'ignorance et l'apathie" (48).

și nici de concepția actuală a lumii ce aplică ideile politice machiavelice, transformând individul într-un robot ce nu știe și nici n'are dreptul să aștepte ce gândește și urmărește cel ce conduce. Exact ca în cap. XVIII din "Principe":

"... tous les hommes ont la liberté de voir, mais que très peu ont celle de toucher: que chacun voit ce que la Prince paraît être, mais que presque personne ne connaît ce qu'il est en effet".

Din cauza acestei duplicități de atitudine, ridicată la rang de normă politică esențială, s'a putut susține că:

"... aici e adevărata originalitate a lui Machiavel: totul se rezumă în această convingere că guvernarea este o artă independentă într-o lume imperfectă" (49).

Legionarismul este de acord cu imperfecțiunea lumii în care trăim și că, în consecință, guvernarea este o artă foarte delicată. Divergența de păreri izbucnește în clipa în care e vorba de mijloacele și maniera prin care scopurile politice trebuiesc atinse. Machiavelismul se sprijină pe formule eficiente în mare parte materialmente, dar lipsite de calitățile ce pot înălța spiritul și înnobila activitatea unui guvern.

Legionarismul este o interpretare optimistă a vieții spre deosebire de concepția lui Machiavel care, în ceea ce privește omul, intruchipează forma cea mai pessimistă și sceptică. Toate defectele pe care Machiavel le consideră ca definitive în ființa umană. Miscarea Legionară le califică de accidentale, deci trecătoare. Stratificarea în spiritul individului din cauze multiple și diferite, ele nu se pot permanentiza dacă influențăm cauzele prin mijloace adecuate. Pessimismul lui Machiavel neagă orice posibilitate de evoluție și progres. Așa cum precizează LUIGI BOTTIGLIERO:

"Manca nella dottrina dei Machiavelli l'idea di progresso e di sviluppo perché, messi a contemplare la storia come un bel quadro già finito e reale in se stesso, non poteva concepirsi come un eterno prodotto dello spirito umano" (50).

Pe când legionarismul vede în om materia nobilă și excepțională, pe care o poți transforma, pe care o poți împinge spre rău, dar tot așa de ușor spre bine, prin mijlocirea căreia o societate se poate înălța sau prăbuși. Să nu se uite însă, adevăratul înțeles al acestor cuvinte: e vorba de înălțarea sau prăbușirea spirituală, singura care poate avea un sens profund, istoric și social, depășind elementele economice, tehnice sau militare. De aceea, legionarismul e optimist. El crede în ridicarea omului spiritual și prin el a societății. Acest optimism se bazează pe un incontestabil: nici o ameliorare pur materială n'a reușit să producă o înălțare spirituală, pe când cea mai neînsemnată îmbunătățire în domeniul spiritual al omului a atras după sine o schimbare spre bine în mentalitatea și comportamentul individului, schimbare ce la rândul ei a dus o ameliorare materială în mijlocul societății. De aceea, părerea lui DIDIER DE ROUSSILLON este mai mult decât o figură de stil, când spune:

"Il est nécessaire d'éliminer de l'homme la croyance que tout perfectionnement technique ou matériel entraîne un perfectionnement parallèle dans les autres ordres de l'activité humaine" (51).

E ceea ce Căpitanul, cu mult timp înainte, predica ca singură salvare.

Legionarismul crede în om și'n potențele lui latente. În acest tezaur de calități pe care numai el le are și numai el le poate dezvolta. Legionarismul nu pleacă dela convingerea că individul și deci politica, au fost de când lumea așa cum sunt și că prin urmare nimic nu le poate transforma, nici îmbunătăți, nici opri din calea lor deja trasată. El pleacă dela ideea că în viața psihică a individului cât și în viața socială a Statului, nu există stagnare, nu există forme determinate și eterne.

Prin simplul fapt că Machiavel cerea omului să fie mai vicelan, mai intransigent, mai rău decât altul dacă voia să cucerească un loc de frunte în societate și să-l mențină, avem o dovadă în plus că legionarismul are dreptate când susține că omul e perfectibil. Deoarece, dacă i se poate cere acestui om să devină "mai" în sensul negativ al perfectiunii, nu i se poate nega același drept și aceeași posibilitate în celălalt sens. Dacă un individ poate fi "mai vicelan" pentru a atinge un scop, poate deveni tot așa de ușor "mai cinstit", "mai corect", "mai uman", "mai înțeleghător".

Amândouă doctrinele pornesc dela elementul om. Dar câtă diferență între ele! Omul machiavelic și omul în tot ce are el de abject și de carnal. Psihism și ambiții, egoism și tiranie, toate se învâlmănesc ca să-l determine și să-l încante orizonturile. E omul trecutului obscur și violent, e omul ce nu vrea să evolueze, să se transforme, să se înalțe. Nimic nu-l răscumpără în acțiunile lui politice, nici chiar atingerea scopului, deoarece nici o schimbare în mai bine pentru comunitate nu are loc.

Toate aprecierile lui Machiavel despre om pleacă dela convingerea că indivizii sunt totdeauna aceeași și nu se schimbă în decursul vremii. Constatare practică, bazată pe istorie, corespunde fărăndoială unei realități sociale. Așa au fost oamenii în trecut și așa erau în vremea lui Machiavel. Am putea spune că așa sunt chiar în zilele noastre.

Ceea ce putem însă reproșa marelui florentin e de a fi considerat datele existente ca definitive și de a fi stabilit în circuitul politic convingerea în incapacitatea omului de a evolua spiritual. În loc de evoluție progresivă,

Machiavel stabilește principiile unei evoluții regrese, dând omului prin acest fel de a vedea, înțepăt — dacă nu convingerea — că numai printr-o atitudine violentă, amorală, se capătă "un loc sub soare".

Tot pesimismul lui Machiavel pornește dela nemercarea pe care o are în oameni, și dela convingerea că nu mai e nimic de făcut pentru a schimba situația. Cum spune un autor german:

"A condenação dos homens é sempre predominante, inexorável, subjugando as idéias. Cada pensamento revela o pessimismo; em cada palavra sobre política reponta o desprezo dos homens" (52).

După cum în epoca Renașterii putem spune că cea mai importantă descoperire a fost omul, care devine un centru de interes și atracție, tot așa legionarismul pune accentul pe această entitate superioară, voință să stabilească și să confirme prin aceasta care este adevăratul element al vieții și al organismelor politice.

Omul Renașterii se detașează de învăluitoria atmosferă medievală printr-o brutală manifestare de instincte primare. Contrastul este izbitor între supusul om al Evului Mediu și arogantul "condottieri" al Renașterii. Instinctele cele mai joase domină lupta între acești indivizi deslanțuți, pe cari nici o regulă superioară, nici o autoritate organizată nu-i poate stăpâni sau cel puțin struna în elanul lor de afirmare politică. Machiavel, impresionat de această stare de lucruri, nu vedea o altă posibilitate pentru conducătorii de State decât o fortificare a institutelor, o exagerare a acestor tare ancestrale, deoarece:

"L'individuo in quanto individuo è sempre egoismo, opaca malizia, peccato originale, e chi dice malizia dice bellinità primigenia dell'uomo, quando questi non è ancora scontrato nella volontà degli altri uomini, che no correggono e ne limitano la sua avarizia e libidine di potenza" (53).

Din epoca Renașterii și până în zilele noastre aceste caracteristici primare ale individului n'au făcut decât să se desvolte și să învenineză atmosfera socială și politică a națiunilor. Dece? Pentru că nimeni nu s'a gândit la posibilitatea unei transformări a întinului uman. Toți au căutat să desvolte la maximum aceste instincte. În loc de a fi combătute au fost glorificate, ridicate la rang de axiome politice, transformate în reguli esențiale de comportament. Nici un om de stat n'a îndrăznit să atace structura coruptă a omului, produs al unei educații greșite. Din contră, prin propriul său exemplu a întărit vechea eroare de comportament, deși nici o clipă n'a încetat să condamne și să deplângă imoralitatea, egoismul, șiretăria, perfidia. Întrebuțate în raporturile politice și sociale de către... alții.

CORNELIU ZELEA CODREANU a avut acest curaj, deoarece și-a dat seama de gravitatea realităților politice și sociale și'n același timp putea și-o face fiind un om curat. Mai bine decât oricare alt om politic român, a înțeles că:

"Il n'y a donc pas de fonction sociale plus grave et sacrée, et qui demande un sens plus profond du devoir, que celle de semer d'idees dans le sol social" (54).

Într-o lume coruptă și fără nici un ideal superior, el a înfrânt legile machiavelice. El s'a ridicat împotriva înrădăcinatelor precepte ce constituiau elementele de comportament social și politic.

Legionarismul nu descoperă din nou omul, ci îl deschide noi perspective. Prin aplicarea hipertrofiată a instinctelor primare, omul pierde contactul cu realitatea spirituală, cu linia de evoluție sufletească a speciei. Omul se descompune. Din simplu animal devine fiară.

Căpitanul, din primele timpuri, n'a privit individul ca o entitate de voință, a cărei importanță crește în măsura realizărilor, indiferent de mijloacele întrebuțate.

"Noi plecăm dela ideea de om ca valoare morală" (55).

a spus C. Z. C., răsturnând prin această simplă frază toată concepția utilitaristă perpetuată dela Machiavel și până azi în lume. Morala lui, relua locul în viața publică, deschizând orizonturi noi pentru relațiile politice și comportamentul uman. VASILE MARIN completând ideea de bază a Căpitanului preciza la rândul său:

"Această supremă detașare de material și această spiritualizare o va simți legionarul numai în urma desăvârșirii, în urma realizării optime. Legionarii, se ridică dincolo de viața de toate zilele, de viața fizică a ființării dintre noi. Forma această, nu de aceea care este ceva impus în vederea unui scop pe care îl urmărești, poate sublim, dar această conștiință la care ajungi printr-o depășire a ta de tine însuși, aceasta poate constitui chela de boltă a legionarului de mâine" (56).

Sub influența binefăcătoare a preceptelor legionare un nou spirit civic se cristaliză în societatea românească, deoarece:

"Avoir l'esprit civique, c'est tenir compte, dans la pensée comme dans l'action, autant et plus de l'intérêt général que du sien propre" (57).

Omul, simplu individ sau conducător, nu se mai putea realiza printr-o simplă atitudine de oportunism, prin manevre oculte sau de forță, ci printr-o reintegrare pe linia de conduită a demnității și onoarei. Nesfârșita gamă de forme dubioase și meschine de parvenire, ce stricaseră complet mentalitatea omenirii, se vedea în sfârșit combătute direct, pe tărâmul cel mai contaminat de nefastă influență: domeniul politic.

(Urmează în pag. 23)

per marea viziune a Căpitanului a fost plasarea acestor lupte pentru moralizare, nu exclusiv pe planul exterior al organizației sociale, ci în interiorul capricios și instabil al sufletului. El a înțeles că numai acolo se pot produce marile schimbări. Adevăratele revoluii sunt întotdeauna în străfundul ființei omenești. Nu consistă în răsturnarea câtorva schele instituționale și plasarea în fruntea administrației a unui nou regim, ci în modificarea profundă a unei întregi psihologii. Deaceia, formele de educație pentru atingerea acestui scop au fost complet diferite de cele enunțate de Machiavel. Acolo unde acesta îndemna pe individ să fie când leu când vulpe, sau să pară bun multilor pentru a le putea mai ușor călca în picioare, pentru că ceea ce interesează e:

"...prendre le pouvoir et... le conserver" (58).

... tout homme sera bon, pourvu qu'il réussisse..." (59).

CORNELIU ZELEA CODREANU opune o poziție cu "oțel contrară:

"Legionarul când intră în Legiune a zis: "Pentru mine, nu vreau nimic" (60).

"Statul nou presupune în primul rând și ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un Stat nou, cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe" (61).

tot așa: "In acest om nou, vor trebui să învieze toate virtuțile sufletului omenească... In acest om nou vor trebui ucise toate efectele și toate pornirile spre rău" (62).

Deaceia putem spune că anti-machiavelismul legionar nu-i o simplă formulă circumstanțială, ci un adevărat antagonism constituțional. Între legionarism și machiavelism se desprinde un conflict de precepte axat pe mediana ce desparte politica și morala. Dacă concepția marelui florentin — antrenată de evenimentele epocii — s-a lăsat împinsă spre o condamnare a elementului moral pentru a nu admite în acțiunea politică decât explozia elanului vital, marele om al plăsurilor moldovene — într-o epocă tot atât de turburată ca și cea a Renașterii — a ales calea contrară. Nu recursul la caracteristicile negative ale individului, ci apel la forma cea mai superioară și mai greu de atins a spiritului omenească.

Unul dădea forței o bază oarecum doctrinară, pe când celălalt răsturna premisele, chemând individul la o luptă cu el însuși pentru a înfrânge atavicele instincte de dominare și umilire a altora. Ceea ce punea la îndoială în-ași supremația politice. Dealtfel, chiar apărători dârji ai lui Machiavel recunosc că:

"La politica non e tutta la vita dello spirito umano, ma soltanto un momento di esso: L'energico politicismo puro del Machiavelli vale indubbiamente a redimere l'uomo dalla sua effeminatezza, ma esso non esaurisce i problemi dell'uomo, e anzi nel tentativo ingenuo di volerli risolvere tutti sub specie utilitatis, corrompe la stessa virtù — principe della nuova religione" (63).

Dacă voința machiaveliană era întreprinsă către exterior în scopul bine determinat de a dobândi o cât mai mare influență politică și de a menține o stare favorabilă "imperialismului" personal, voința legionară e dirijată

ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR

la către interiorul sufletului într-un efort suprem de transformare spirituală, capabilă de a provoca o nouă manieră de a gândi politica. Premiză a doctrinei noastre această idee o vom găsi în orice gând sau acțiune legionară:

"Legionarul este omul care își trăiește viața către înălțurii sau, în opoziție cu "civilizații" predicatori ai materialismului istoric, care trăiesc către afară" (64).

Omul machiavelian era și este un om ce caută să domine și să se impună prin orice mijloc, fie ele oricât de reprobabile. Omul legionar caută și el să se impună, dar numai prin mijloace demne de un individ de onoare. Dealtfel, devierile doctrinei lui Machiavel sunt azi așa de mari, încât nici o reconciliere nu e posibilă între ea și doctrina legionară. Din nefericire, machiavelienii și machiavelicii sunt extrem de numeroși în epoca noastră, înconștienți și încăpățânați, convinși de superioritatea unei atitudini ce nu depinde decât de forța brută. Dar nu trebuie o clipă uitat că:

"Arta guvernării nu se poate întemeia, cum credea Machiavelli, numai pe calcul, ci ea cere o adâncă înțelegere a sufletului omenească, un acord perfect de simțire între conducător și mulțime. Mulțimea nu e nici bună, nici rea; conducătorul o poate face bună, dacă el însuși este într-adevăr bun. El o poate face capabilă de orice jertfă pentru apărarea patriei, a credinței, a moralei, pentru înfăptuirea unei culturi înalte, dacă el însuși e însuflețit de acest spirit de jertfă" (65).

Apariția Mișcării Legionare cu doctrina ei spiritualistă și anti-machiavelică a constituit un semn binefăcător pentru timpurile noastre. Era afirmarea unei poziții spiritualiste în mijlocul unui materialism fără margini ce se manifesta în toate straturile sociale. Era semnul vizibil al conștiinței universale în luptă cu instinctele primare ale individului. Nimic mai îmbucurător pentru noi decât tendința actuală a gânditorilor politici străini spre ideile fundamentale ale Mișcării Legionare. Astfel, LEARNED HARD, care la Mișcarea unei lucrări plină de conștiință (L'esprit de liberté) ajunge să spună 25 de ani după Căpitan că:

"...l'art de gouverner trouve l'objet de son étude dans l'âme humaine" (66).

E ca un balsam binefăcător, cu atât mai dulce cu cât vine de la unul ce ți-a fost dușman și te-a atacat totdeauna.

Soarta a făcut ca acest anti-machiavelism — care astăzi se confundă cu lupta pentru libertate a popoarelor — să apară în mijlocul neamului românesc. Noi, legionarii, am fost primii a-l înțelege chemarea și a-i sacrifica primii martiri. Sperăm ca sacrificiile conștiente cu atâtea convingere să nu fi fost zadarnice.

În clipa în care se împlinesc 25 de ani de la moartea lui MOTA și MARIN ca eroi ai unui nou crez, să fim mai mult ca oricând convinși de victoria preceptelor morale asupra principiului de forță. Legionarii ce-au luat parte la războiul civil din Spania nu erau mercenarii vreunui imperialism machiavelic, ci soli unei credințe la baza căreia veghea spiritualitatea creștină. Crescuți în spiritul

onoarei și demnității, înțelegeau să apere legile ce caracterizau noua tendință, chiar dacă această luptă era disproporționată și chiar dacă ar fi fost inutilă. Numai astfel puteau afirma, prin fapte, doctrina anti-machiavelică a Mișcării Legionare, prin acest protest al sacrificiului, al sângelui vărsat întru apărarea drepturilor și libertății altora.

- 27) J. CHARMONT: *La renaissance du droit naturel*, p. 128.
- 28) JAMES BURNHAM: *Les Machiavéliens*, p. 51, Paris, Calmann-Levy, 1949.
- 29) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 181, col. "Omul nou", 1952, Ediție de exil.
- 30) MYRON P. GILMORE: Op. cit., p. 169.
- 31) JAMES BURNHAM: Op. cit., p. 52.
- 32) DIDIER DE ROUSSILLON: *Introduction à la politique*, p. 23, Suisse, Portes de France, 1946.
- 33) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 187-88.
- 34) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 201.
- 35) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Pentru Legionari*, p. 287, idem.
- 36) ERNEST BERNEA: *Stil legionar*, p. 16, Col. "Omul nou", 1953, Ediție de exil.
- 37) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 88, idem.
- 38) MARC DUCONSEIL: *Machiavel et Montesquieu*, pagina 19, Paris, Denoel, 1943, col. Perspectives.
- 39) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 7, idem.
- 40) SIMONE WEIL: *Oppression et liberté*, p. 192, Paris, Gallimard, ed. 9, 1955, coll. Espoir.
- 41) FOREZ (pseud. de FR. MAURIAC): *Le cahier noir*, p. 46-47, Paris, Editions de Minuit, 1943.
- 42) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 157.
- 43) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 185-86.
- 44) MARC DUCONSEIL: Op. cit., p. 33-34.
- 45) SIMONE WEIL: Op. cit., p. 113.
- 46) MACHIAVEL: Op. cit., p. 38.
- 47) MACHIAVEL: Op. cit., p. 40.
- 48) LAO-TZE: 3-B (cit. par Garnier: *L'esprit du Tao*, p. 144, Paris, Flammarion, 1957).
- 49) ALLAN H. GILBERT: *Machiavelli's Prince and its forerunners. The Prince as a typical book "De Regimine Principum"*, p. 235, Duke Univ. Press, 1938.
- 50) LUIGI BOTTIGLIERO: Op. cit., p. 168.
- 51) DIDIER DE ROUSSILLON: Op. cit., p. 31.
- 52) OSCAR VON WERTHEIMER: Op. cit., p. 170.
- 53) LUIGI RUSSO: Op. cit., p. 249.
- 54) SALVADOR DE MADARIAGA: *De l'angoisse à la liberté*, p. 44, Paris, Calmann-Levy, 1954.
- 55) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Pentru Legionari*, p. 242, idem.
- 56) VASILE MARIN: Op. cit., p. 237-38.
- 57) JEAN BARTHELEMY: *Structure et dimensions de la liberté*, p. 248, Paris, Ed. de l'Ecole, 1956.
- 58) MACHIAVEL: Op. cit., p. XI, idem.
- 59) MACHIAVEL: Op. cit., p. XV, idem.
- 60) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 84, idem.
- 61) CORNELIU ZELEA CODREANU: Idem, p. 87, idem.
- 62) CORNELIU ZELEA CODREANU: Idem, p. 88, idem.
- 63) LUIGI RUSSO: Op. cit., p. 243, idem.
- 64) VASILE MARIN: Op. cit., p. 182.
- 65) TRAIAN BRAILEANU: Op. cit., p. 38.
- 66) LEARNED HARD: *L'esprit de liberté*, p. 312, La Colombe, 1957.

(Fragment din studiul ceva apare în Colecția "Carpații".)

COMEMORAREA FILATELICA A 25 ANI DELA MOARTEA LUI MOTA SI MARIN

XXV ANIVERSARIO DE LA MUERTE DE ION MOTA Y VASILE MARIN

crucados caídos en Majadahonda en defensa
de Cristo, de España y de Europa

13 de enero de 1937

MADRID

13 de enero de 1962

"Se ametralla el rostro de Cristo, se bambolean el fundamento cristiano del mundo! Si la Cruz fuese extirpada de las tierras de España, en base tumblería también en el resto de Europa... y por tanto en Rumania... y el comunismo triunfaría al fin... He amado a Cristo, y voy feliz a morir por El. Así he entendido el deber de mi vida. Esto escribía Ion Mota en su testamento, al salir para luchar en España.

"Era un deber de honor que pesaba sobre los hombros de nuestra generación; lo he hecho con el mismo amor que si lo hubiera realizado por mi patria, fincaba Vasele Marin en la carta de despedida a su familia.

Contemplando, después de veinticinco años, el desastre que se ofreció en el mundo por pactar con el comunismo — fuerza del diablo —, las palabras de Mota y Marin se nos muestran como una profecía.

El mundo no valen que a su debido tiempo lo que significaba el sacrificio de estos hombres, y ahora paga muy cara la enorme obligación del mundo deber de combatir sin cuartel el principio del mal, levantado al rango de dogma por el comunismo.

A pesar de esto, en ofrenda no fue inútil. Hoy, después de cinco lustros, las creencias por las que combatieron y murieron se transforman en la doctrina política que vencerá definitivamente al marxismo materialista y al capitalismo liberal.

Ya es tiempo de que Europa despierte del error en que fue sumida por los irresponsables que firmaron los turbios acuerdos de Telerkin, Yalta y Potsdam, y por las desviaciones que preceden la paz a costa de todo.

tele postale reprezentate mai sus, în memoria acestor cruciați ai Europei, cari prin jertfa lor voluntară, au trasat pentru posteritate drumul de urmat pentru sal-

varea tradițiilor ceștine și civilizația vechiului continent.

Cru prilejul comemorării a 25 de ani de la moartea lui Ion Mota și Vasile Marin, comitetul de acțiune "Romania Liberă" a emis cartoul și vigne-

ECOURI DIN LUMEA LEGIONARA

Inmormantarea lui Moța și Marin

de Nicolae Teban

Nu împlinisem încă opt ani când într-o Duminică mama m'a luat de mână sus pe dealul ce desparte comuna noastră de Fieștiș și văd pe Aurel cum zboară. Aurel Vlaicu din Bîlniș, sat aproape de râul Mureș, depărtat de-al meu vreo 6 kilometri. "Venii, români, că zboară Vlaicu."

Și au venit români din toate satele din jur, ba și mai departe, să vadă pe primul român din Ardeal care zboară. Vestea nu s'a dus numai dela om la om prin târguri și sate, ci și prin foaia "Libertatea" a Părintelui Protopop Ion Moța din Orăștie. Nu exista familie românească mai răsunată de prin satele ardeleni, care să nu fie abonată la aceasta foaie, care mai avea și un supliment, odată pe lună, "Foaia Interesantă", cu chipuri și vesti din lumea întreagă. Apoi revista "Bobârnacii" dela Cluj, redactată de către Bornemisea, neam de aproape cu familia Moța.

Pe timpul acela, acum cincizeci de ani, Duminică nu era numai zi de odihnă și de mulțumire Domnului, ci și zi așteptată cu veste care priveau soarta noastră, a românilor subjugati. Parcă văd cum ședea bătrânii și tinerii în fața caselor pe câte o lașă lungă și scaune de chiază, cum ascultau cu mare băgare de seamă pe cel ce citea îndrumările din "Libertatea", știrile din "Foaia Interesantă", apoi glumele din "Bobârnacii". La crasmă nu prea mergea lumea căci avea ghindă în casă, iar de sfadă sau de facelă se auzea rar de tot, nu ca azi când nu vezi doi inși veseți, ci tot timpul borom/lași, de parcă a tunat diavolul în ei. Pe atunci glasul preotului "pe pământ pace și între oameni bună învoire" avea mai multă încredințare, căci zilele de sărbătoare creștinească erau înute cu mare evlavie. Așa au fost îndrumați copiii de atunci: cuvințosii cu părinții și bătrânii, teamă de Dumnezeu, dragoste și iubire de Neamul Românesc. Așa a crescut și copilul Ionel al Părintelui Moța dela Orăștie.

Personal l-am cunoscut târziu de tot, prin anul 1932, dar îl aveam în inimă de mulți ani și-l iubeam cu acea dragoste a omului care își dorește neamul descrobit, liber și stăpân pe avuții lui. Lupta și suferințele prin care a trecut, dar mai ales jertfa lui cea din urmă și cea mai mare a ridicat din nou neamul românesc pe culmile de victorie ale strămoșilor noștri. Atunci când pe pământ spaniol, harele comuniste vărsau sânge creștinesc, necurând nici preoții din altar, și nici mănăstirile, Ionel Moța, împreună cu inginerul Cîmbe, principele Alexandru Cantacuzino, Vasile Marin, Preotul Dumitrescu — Borșa, Totu Nicolae și Bănică Dobre se duc să lupte pentru Cruce și să întoarcă lumea cu fața spre Dumnezeu. După ce și-au făcut datoria, Moța și Marin sunt aduși pe scut în țară de Generalul Cantacuzino și supraviețuitorii legionari din crâncenele lupte dela Majadahonda.

De când am auzit de moartea lor nu mai aveam scâmbur. În fiecare seară, după orele de lucru, mă duceam la sediu să văd ce ordine și dispoziții mai sunt. Ce-a fost

în Tară, am auzit și am citit. Ce s'a petrecut la București, am trăit și văzut cu ochii mei. Deși în ziare se scria puțin, lumea bucureșteană lua parte adânc la durerea noastră. Pe străzi, în localuri, în familii, pretutindeni se vorbea de Moța...

A murit Moța. Se poate? Dar cum a murit și pentru ce? Cine l-a trimis și tocmai pe el? Nu putea merge și murit altul? L-a trimis Codreanu să scape de el, săpeseu rău-volitorii. Nu! A mers singur, el a cerut să meargă! A murit ca un sfânt, ca un erou, răspundea celor curati la suferință. Și ce tânăr era! Ce frumos și ce inteligent! Să vedem ce va face Codreanu fără el...

Câte și mai câte comentarii bune și rele. La drept vorbind erau mulți, chiar dintre legionari, cari n'au înțeles jertfa lui Moța, ca să nu mai vorbim de indiferenți sau de dușmani, cari se bucurau.

La fabrica unde lucram, în aceste zile de durere, muncitorii legionari țineam post. În timp ce ceilalți mergeau la masă, noi ne adunam în sala de montaj și, rezemați de câte un motor ori fuselaj de avion, vorbeam despre Moța și Marin. Cu mintea străbăteam distanța de mii de kilometri de Spania și ne oream în tranșele dela Majadahonda. Vedeam cum vin hoardele comuniste, iar noi cu mitraliera trăgeam în plin, fără milă. Cu balonata respingeam pe năvaltori și toți am fi dorit să fi fost alături de cei doi eroi. Am fi dorit să știm cum au murit, luptând la baloneta, răpuși de un glonte sau sfărtecați de un obuz. Așa ne-am frământat mințile săptămânile cari s'au scurs de când s'a aflat de moartea lor și până ce trupurile lor au ajuns la București.

În fața Gării de Nord și în spatele ei erau mii de cămăși verzi. Comandantul legionar Victor Voien, însărcinat cu organizarea ceremoniei, ne dădu ordin să facem cordoane dealungul peronului. Așteptam încordată sosirea trenului. Megafoanele anunțau: "trenul mortuar a plecat din Chitila".

După puțin timp apare locomotiva trenului având în fața două litere mari M. M., făcute din remuri de brad, iar felinarele aprinse. Așa de încet a intrat trenul în gară că nu se auzea niciun șgomot. Cei doi mecanici cari îl conduceau erau îmbrăcați în haine de sărbătoare și nu-și mai puteau stăpâni lacrimile.

"Garda, pentru onor înaintea", se auzi o comandă și se luă poziția comandată.

În timpul cât se coborau sicriile, am primit o altă dispoziție: să legăm frânghiile la carul mortuar ce staționa în fața gării. O sută douăzeci de legionari au primit misiunea să tragă carul mortuar al lui Moța și Marin. Am parcurs Calea Grivitei, Clemenceau, Calea Victoriei, Boulevard Elisabeta până la Biserica Sfântu Ilie Gorgeni. Pe tot parcursul, trotuarele gemeau de lume. Toți se desopereau și salutau cu mâna întinsă, salutul nostru legionar. Am văzut soldați și ofițeri descoperiți, salutând. Pe fețele tuturor se putea citi durerea.

La o cotitură mi-am întors capul și am văzut înapoi sicriile pe tatăl Capitanului ducând de mână pe cei doi copii ai lui Moța, Mihai și Gabriela.

Pentru menținerea ordinii n'a fost nevoie de niciun polițist. Două cordoane de camarazi înaintau paralel cu

noi, pe lângă trotuar, iar alte două cordoane deschideau drumul, înăstărând obstacolele, pe eventualii curioși. Ajunși la Biserica Sf. Ilie Gorgeni, Capitanul mi-a dat ordin să ridic tricourilor depe sicriile lui Moța și Marin și să-l duc în Biserică.

Când cele două sicrie au fost transportate la "Casa Verde", am făcut parte din grupul care mergea perșei cu Capitanul, lângă care se mai aflau reprezentanții diplomației ai Spaniei, Italiei, Japoniei și Germaniei. Generalul Cantacuzino Granicerul, precum și echipa din Spania, în uniformă militară a soldaților din Tercio.

Cortegiul a străbătut străzile Schitu Măgureanu, Stirbei Voda, Calea Grivitei până la București Noi. Pe tot parcursul lumea plângea și saluta cu mâna ridicată. Două cruci de lemn, una a lui Moța, alta a lui Marin, purtate de doi camarazi, deschideau drumul. Venea apoi impresionanta cruce vie, formată din studenți cari cântau:

"Sunt ruguri și flăcări, e Spania în scrum
Gloantele cad în altar
În negrele șanțuri cu sânge și fum
Plouă cu schije și jar."

Moța, Arhanghel și Munte
Marin ca o flăcără mare...

Nu mai acest cântec ar fi fost de ajuns ca să arate lumii întregi rostul jertfei lui Moța și Marin.

În coloana nesfârșită, am remarcat pe studenții germani în uniforme lor, cu steagul plecat în semn de doliu, pe muncitorii mineri depe Valea Jiului. Toți aveau felinarele aprinse, așa cum le au în timpul lucrului în măruntălele pământului, de unde scot bogății pe cari hienele Tari Românești le devorează.

Buciumele Motilor sunau a jale.

Prin lapoviță și frig, ud până la piele, am ajuns la "Casa Verde", unde s'a terminat ceremonia și tot pe jos m'am întors acasă.

Dumnezeu mi-a mai hărăzit zile ca să pot povesti celor ce vor veni că am fost și eu prezent la înmormântarea celor doi mucenici ai neamului, Ion Moța și Vasile Marin.

Au trecut mulți ani de-atunci și, Doamne, multe s'au mai întâmplat: mizelească ucidere a Capitanului, împreună cu Nicadorii și Decemvirii, masacrarea legionarilor din lagăre și închisori sub Regele Carol, prigoana Generalului Antonescu, urgia comunistă, cu tot arsenalul de bestialități pentru a înfrânge dăruirea românească a Legionarilor. Închizi în țară, pribegi prin țări streine, fugăriți pe oriunde am putut să ne acuiam. Oare suntem noi un alt popor ales? Cât va mai dăinui această prigoană?

Noi, ce pribegim prin țările libere, nu trebuie să desădăduim și nu trebuie să lăsam arma din mână nici o clipă.

Va veni ziua când Dumnezeu își va întoarce Țța și către noi și atunci ne vom bucura cu toți de libertatea pe care am plătit-o cu atâtea umilinte, chinuri și morminte.

O conferința la Cluj

de Marin Barbuțescu

În tabăra dela Carmen Sylva din vara anului 1935 am avut prilejul să văd alături de Capitan, o serie de figuri legendare ale Măscării: Caratanase, Gheorghe Istrate, Tudose, Nicoleta, apoi din grupul "Axa", pe Mihail Polihroniade, Vasile Marin, Eugen Ioniță, pe Aurel Brăileanu și pe Alecu Cantacuzino.

N'as putea spune că i-am cunoscut, i-am zărit numai. Eram fericiți cu toții că puteam să-i vedem; ne apropiam cu afilă de ei, cu multă smerenie. Ne împărtășeam cu gândul din luptele lor, Tutova, Bărlad, Neamț, Panciu...

Noi păream niste fetele de praf în fața acestor giganți, stânci necăzite înfipte în pământul românesc în fața oricărei vijelii. "Marea Neagră de s'ar deslășui, zicea Capitanul, legionarii nu se clintesc rămâne înfipt adânc în pământul strămoșesc, în credința lui."

Această dorință de a-i zări măcar pe acești munți de oameni, pe a căror gând și faptă Capitanul voia să clădească Legiunea, mă duse cu, vreo lună de zile înainte, pe la sfârșitul lui Iunie, la Cluj, unde fusese anunțată o conferință a lui Moța, în sala Teatrului.

Abia legiti dela examene, m'am urcat în ultimul tren cu care mai puteam ajunge a doua zi la Cluj, cu un ceas înainte de începerea conferinței. Nu avusem timp să iau nici adresa. Dealămintări, la ce bun. Oricine mă putea îndrepta către Teatrul.

În drumul dela gară am văzut câțiva tineri cu iconita Arhanghelului la butonieră, i-am salut și m'am prezentat. Eu veneam din Centrul Studențesc Timisoara, iar ei făceau parte din cutoriile muncitorilor dela Dermata. Ne-am împrietenit repede și am fost toată ziua împreună.

După bucuria întâlnirii cu acești camarazi muncitori, intristare și revoltă. Camarazi clujeni mi-au comunicat că autoritățile au interzis conferința lui Moța. Motiv: se pot produce turburări în oraș și în special minoritatea maghiară ar considera această conferință ca o provocare! De ne închipui!

Ion Moța nu avea dreptul să vorbească în Clujul liber, în România Mare.

Clujul, înima Ardealului, pentru a cărei eliberare, tatăl lui Moța, protopopul Ion Moța, a înfundat temnițele maghiare.

Oligarhia, politicianismul român, n'a putut găsi o altă justificare decât acest pretext odios.

Moța n'a putut vorbi decât doar grupului de legionari, atât cât au putut încape în "Hrubele lui Străduș" în România Mare, în vara anului 1935. Ion Moța n'a avut dreptul să vorbească Clujului, ci numai câtorva prieteni în "hrube".

Peste capetele celor din fața mea n'am reușit să vad decât fața încornată de barbă a lui Bănică Dobre, care, de altfel, a prezentat raportul lui Moța, care era condus de Banea.

A vorbit puțin. A cerut celor prezenți să aibă toată răbdarea și să nu se lase antrenati de provocări. Una din recentele încercări politicianiste era de a face să creadă pe Ardeleni că tot răul le vine dela "Regăteni". Această încercare, spunea Moța, este o crimă; servește numai dușmanilor neamului. Dacă Ardelenii au luptat pentru drepturile lor de secole, frații lor din Vechiul Regat s'au jertfit cu sutele de mii pentru eliberarea lor. În Legiune sunt toți egali și nu există decât români.

În vorba lui domoală, cumpănită, simțeam amărăciunea loviturii ce o primise. El care îi arăta acestui neam calea onoarei, calea mântuirii, dragostea nelimitată până la jertfa de sine, nu putea vorbi în Clujul românesc.

Cu un an mai târziu, în capătul calăilă al Europei, în Spania catolică "se tragea cu mitraliera în obrazul lui Christos".

— Alarmă — pericol de moarte.

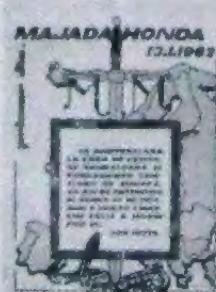
— Majadahonda.

— Testament: "Să faci, Capitan, o țară ca soarele stănt depe cer".

S'au cutremurat munții și văile. Buciumul suna a jale din creastă în creastă. Preoții în odăjdii cadelniteau în giruri fără număr.

Drumul lui ultim, drum de împărat. Deoparte și de alta zeci de mii, sute de mii de oameni în genunchi se rugau.

Eroii neamului și ai creștinătății treceau pe scut în istorie și în eternitate.

DECE?

Căci iată, mâna Diavolului a pornit în zilele noastre cel mai crâncen război împotriva Bisericii întemeiate de Domnul nostru Isus Hristos. Niciodată, de când a coborât Mântuitorul printre noi, nu s'a ridicat o parte a omenirii cu atâtea ură și pornire, pentru a dărâma așezarea, rădăcina creștină a lumii, ca în zilele noastre... Fără Roșie va fi biruită, fără îndoială, până la sfârșit... Noi credem în învierea Bisericii, atât în Rusia cât și în Spania comunistă. Dar această înviere, cât și mântuirea țării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, atârând de vrednicia noastră... Să nu lăsam ca urmașii noștri să piardă binefacerile sufletetești ale Nașterii Mântuitorului! Să nu le lăsam o țară fără biserică, fără icoană, fără icoană, fără ocrotirea mării lui Dumnezeu! Să nu lăsam copiii noștri o viață în care vor fi pierduți pe Hristos!

Cuvinte frumoase, care ar fi rămas însă numai cuvinte frumoase dacă Ionel Moța nu le-ar fi petrecut cu moartea lui. Cu o moarte voită, conștientă, acceptată cu bucurie: "Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Christos și am mers fericit la moarte pentru El."

Și izbucnirea avântată, din cea din urmă serioasă către Capitan:

"Mor, Corneliu, cu tot elanul și toată fetețirea, pentru Hristos și Legiune."

Ceasul de care se temea Moța a venit... De la Marea Baltică și până la Marea Egee o sută cincizeci de milioane de creștini sunt supuși celei mai metodice și mai perverente încercări de desnaționalizare și descreștinare. Acolo se trage și astăzi cu mitraliera în chipul lui Hristos, ca acum 25 de ani în Spania. Gloantele, torturile, închiisorile, câmpurile de concentrare, ucid pe cei mai buni fi ai lui Hristos. Mai primejdios încă, o abilitate diavolească lasă în picioare o bucată de vreme altarele și pe unii din slujitorii lor, scăduțind însă Biserica de cuprinsul ei sfânt de credință și uelgând sufletul preoților.

Și nu numai acolo, în inima Europei. În China, în Africa și până și în Cuba prin uneltirile aceluiași diavol roșu, preoții creștini sunt martirizați, bisericile dărâmate, o muncă de veacuri distrusă.

În zilele noastre Hristos și din nou crucificat în mii de locuri, în mii de feluri. Din nou gloantele mitralierelor îi tînează chipul, cu gândul nebun să-l ucidă pe El.

"Se trage astăzi din nou cu mitraliera în chipul lui Hristos. Se clatină așezarea creștină a lumii. Putem rămâne înmăștiți? Sunteți gata să muriți pentru Hristos?", ne întreabă azi Moța și Marin din naltul cerurilor.

Suntem oare în stare să dăm un răspuns de care să nu ne rușinăm?